

REZERVA OȘTIRII DOLJENE

REVISTĂ DE INFORMARE ȘI EDUCAȚIE PATRIOTICĂ A A.N.C.M.R.R. FILIALA JUDEȚULUI DOLJ „MIHAI VITEAZUL”

Membrii fondatori:

Gl mr (r) prof univ dr Pâlșoiu Ion, gl bg (r) Băluță Dumitru, gl bg (r) dr Duican Dorinel, col (r) Cojocaru Ștefan, col (r) Pârvu Petre, col (r) Zănescu Constantin, col (r) Ion Mihai, col (r) Lăja Ștefan, col (r) Popa Marian, col (r) Mogoș Ion, col (r) medic Cheiță Nicolae, lt col (r) Ene Constantin, mr (r) Pârvu Nuța, mr (r) Bărbuceanu Vergică, slt av (r) Munteanu Jean, **lt av (r) Dinului Gheorghe.**

Colegiul de redacție

Director: gl mr (r) dr Pâlșoiu Ion;
Redactor șef: gl bg (r) Băluță Dumitru;
Redactor: gl bg (r) dr Duican Dorinel;
Secretar de redacție: mr (r) Pârvu Nuța.

Autori:

Gl mr (r) dr Pâlșoiu Ion, gl bg (r) Băluță Dumitru, gl bg (r) dr Duican Dorinel, prof Duican Lucia, col (r) Ion Mihai, col (r) Cojocaru Ștefan, col (r) Lăja Ștefan, as med Frențescu Simona, elev caporal Georgescu Ana-Ruxandra, lt (r) Barbu Jane, poet Bonescu Doina, dr Zamfir Mihai.

Revistă tipărită la Editura Sitech, Craiova, Calea Unirii, nr. 147, tel. 0251 414 003

CUPRINS

EDITORIAL– OBIECTIVE ȘI REALIZĂRIALE ANCMRR FILIALA DOLJ „MIHAI VITEAZUL”	3
<i>Col (r) Ștefan COJOCĂRU</i>	
MARI UNITĂȚI ȘI UNITĂȚI MILITARE–BRIGADA 2 INFANTERIE „ROVINE”	7
<i>Gl mr (r) Ion PĂLȘOIU</i>	
BATALIONUL 116 SPRIJIN LOGISTIC „IANCU JIANU”	13
<i>Redacția</i>	
PERSONALITĂȚI ISTORICE - MILITARE – ION ARGETOIANU-<i>Un general de „geniu”</i>	17
<i>Gl bg (r) Dumitru BĂLUȚĂ</i>	
ISTORIE MILITARĂ – INSURGENȚĂ vs CONTRAINSURGENȚĂ. ISTORIE SAU ACTUALITATE	22
<i>Gl bg dr (r) Dorinel DUICAN</i>	
25 OCTOMBRIE - ZIUA ARMATEI ROMÂNE – ELIBERAREA ARDELULUI NOSTRU ISTORIC	28
<i>Redacția</i>	
DRAMA GENERALULUI GHEORGHE AVRAMESCUȘI A FAMILIEI SALE	33
<i>Gl bg (r) Dumitru BĂLUȚĂ</i>	
PORTRETE DE EROI – NICOLAE VULOVICI. „Cântărețul luptelor și al biruințelor”	38
<i>Elev caporal Ana-Ruxandra GEORGESCU</i>	
JERTFA SOLDATULUI ROȘIOR	41
<i>As med SS Simona FRENȚESCU</i>	
CURIERUL LITERAR – UN MAESTRU AL FANTEZIEI ȘI AL IRONIEI	46
<i>Prof. Lucia DUICAN</i>	
Poeme	52
<i>Doina BONESCU</i>	
PRIVESC ÎN OGLINDĂ	55
<i>Col (r) Ștefan LĂJA</i>	
ADRIAN PĂUNESCU, UN POET IMPORTANT ÎN CULTURA ROMÂNĂ	56
<i>Lt (r) Jane BARBU</i>	
ESTE LATIN PERFECTUL SIMPLU OLTENESC?- STUDIU -	59
<i>Dr. Mihai ZAMFIR</i>	
UMOR CAZON : POEZII VESELE	61
<i>Col (r) Ion MIHAI</i>	
CĂPITANUL DRĂGOI	63
<i>de (după) Gheorghe BRĂESCU</i>	
DIN PRESA DE ALTĂDATĂ	63
DIN PRESA DE ALTĂDATĂ – IN MEMORIAM LOCOTENENTUL av (r) DINULUI GHEORGHE	68
<i>Lt av (r) Gheorghe DINULUI</i>	

În atenția colaboratorilor noștri:

Revista „**Rezerva Oștirii Doljene**” primește pentru publicare evocări, documente istorice și articole despre activitatea Filialei Județului Dolj și a Subfilialei Plenița. Materialele vor fi prezentate pe suport electronic (Times New Roman-14). Redacția își rezervă dreptul de a publica materialele în funcție de necesități și nu reține pe cele care nu se încadrează în tematica revistei.

Redacția

EDITORIAL

OBIECTIVE ȘI REALIZĂRI ALE ANCMRR FILIALA DOLJ „MIHAI VITEAZUL”

Motto

„Mulțumirea cea mai mare a vieții este
aceea de ați fi făcut datoria față de semenii tăi”.

Ioan Slavici

Încă de la începuturi, rezerviștii au militat pentru a-și făuri un organism viabil, menit să le reprezinte aspirațiile și năzuințele lor. Drumul înființării corpului cadrelor neactive la nivel național și apoi local avea să fie însă, unul lung și presărat cu nenumărate obstacole.

Să ne reamintim așadar cum în cadrul acestui proces îndelungat, **pe data de 29 martie 1991 s-a semnat actul de înființare a Filialei Județului Dolj a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere.** Acest fapt a dat ulterior posibilitatea rezerviștilor militari doljeni să activeze liber pentru a-și exprima neîngrădit opiniile legate de interesele și preocupările lor.

Ca parte componentă a Armatei române, rezerviștii și-au cucerit prin fapte în focul bătăliilor și activităților întreprinse, locul și rolul binemeritat în istoria militară a poporului român. Regenerarea forței a rămas așadar în accepțiunea militarilor de carieră și nu numai a lor, o sarcină de cea mai mare importanță, care a revenit de-a lungul timpului conducerii noastre politice și militare. Acest aspect important al Apărării Naționale a fost însă dat uitării de cele mai multe ori în decursul istoriei, până în zilele noastre de către guvernanții vremii.

Astăzi ne aflăm într-un moment important al existenței Filialei Județului Dolj „Mihai Viteazul”, în al doilea an de la preluarea mandatului de către actuala conducere, a cărei preocupare fundamentală este orientată cu precădere către viața și activitatea rezerviștilor noștri militari din județul Dolj.

Dacă în revista noastră nu au apărut până acum mai multe articole care să facă referire la activitățile desfășurate de către membrii filialei, am conside-

Col (r)
Ștefan COJOCARU

rat că mai întâi trebuie să organizăm activitățile, așteptând apoi reacțiile membrilor, urmând să prezentăm în final și realizările. În continuare voi face o succintă prezentare a organizării evenimentelor și a desfășurării acestora:

-În data 20 mai 2021 a fost aleasă noua structura de conducere a Filialei Județene Dolj „Mihai Viteazul” a ANCMRR;

-Noul președinte ales în persoana domnului gl mr (r) Pâlșoiu Ion și-a prezentat platforma program cu obiectivele propuse, aceasta putând fi completată cu activități și luări de poziție în funcție de derularea evenimentelor politico-economice;

-Apreciem că, trăsătura fundamentală a Filialei noastre trebuie să fie unitatea, iar obiectivul principal să îl reprezinte apărarea drepturilor rezerviștilor. Nu trebuie să fim dezbinați și nu trebuie să ne mai lăsăm amăgiți sau manipulați.

Principalele activități și evenimente pe care asociația le-a organizat și la care a participat au fost:

- la mai puțin de două luni de la învestire, Filiala Județeană Dolj a ANCMRR a fost înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, ocazie cu care a fost aprobat și statutul acesteia;

- s-a trecut la conceperea, elaborarea și editarea documentelor de conducere, această activitate finalizându-se prin aprobarea *Regulamentului de Ordine Interioară* și a *Planului cu Principalele Activități*;

- pe plan local s-au întocmit documentele prin care au fost informați comandanții: garnizoanei Craiova, unităților militare ale MAPN, CMZ, MAI și instituțiile administrației publice locale, cu privire la alegerea noii conduceri a filialei;

- au fost întocmite documentele financiar-contabile pentru Administrația Finanțelor Publice și BCR;

-filiala și-a creat propriul site prin care membrii sunt informați operativ despre toate activitățile și problemele dezbătute în ședințele Biroului Permanent, ale Consiliului Director și Conferinței Naționale;

- s-a întocmit un calendar al activităților periodice în care comandanții din garnizoană, CMZ și MAI să prezinte periodic informări despre situația politico-militară actuală;

- s-a urmărit îmbunătățirea relațiilor cu celelalte asociații ale cadrelor militare în rezervă și în retragere din zonă;

- cu răbdare, cumpătați, cu perseverență și dăruire, asociația prin membrii ei a început să se afirme pe plan regional cât și la nivel național;

- pe data de 06.06 2021 în cadrul Conferinței Naționale a ANCMRR, dl gl mr (r) Pâlșoiu Ion a fost ales membru în Birou Permanent Central;

- în perioada 27.05 2021 – 05.06 2021, membrii filialei au participat la Simpozionul Național Tudor Vladimirescu organizat la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” Craiova și la Episcopia Severinului;

- asociația a întocmit și înaintat un număr de 20 de propuneri pentru elaborarea Proiectului de Lege privind Statutul Cadrelor Militare – 30.06 2021
- pe 15.09 2021 membrii filialei au participat la aniversarea Batalionului 26 Infanterie „*Neagoe Basarab*”;
- ori de câte ori situația a impus-o, președintele asociației a prezentat în emisiuni TV și mass media locală, rolul armatei în societate, demnitatea profesiei de militar, situația pensiilor militare și acordarea asistenței medicale;
- membrii asociației au participat la toate activitățile organizate în colaborare cu comandantul garnizoanei și comandanții unităților militare, printre acestea enumerându-se: expoziția de tehnică militară, trageri cu armamentul de infanterie, simpozion și lansarea revistei „*Rezerva Oștirii Doljene*” (Ziua Armatei și 20-23.10 2021);
- membrii asociației în colaborare cu Asociația Națională Cultul Eroilor Filiala Dolj „*Frații Buzești*” au participat la activități pentru cinstirea și comemorarea eroilor neamului: Simpozionul „*Obârșia Neamului Românesc*”- Desa 2021 și simpozionul Constantin Brâncuși -Tg. Jiu 2022;
- în data de 22.10 2021 am participat la ceremonia de decorare a drapelului de luptă al Colegiului Național Militar „*Tudor Vladimirescu*”;
- am acționat pentru reluarea lucrărilor la Biserica Militară din Parcul Independenței cu susținerea Mitropoliei Olteniei și construirea Bisericii din lemn tip maramureșean în incinta Spitalului Militar Craiova, cu sprijinul Mitropoliei Olteniei, aceasta incluzând elemente ale bisericii construită în Irak de militarii Batalionului 26 Infanterie și adusă în țară în anul 2009;
- am participat la elaborarea și întocmirea documentelor pentru realizarea Cimitirului Militar în Poligonul Obedeanu cu sprijinul comandantului garnizoanei Craiova;
- s-au luat măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor de lucru în spațiile destinate Filialei;
- s-a procedat la repartizarea transparentă a biletelor de odihnă, recreere, tratament și recuperare;
- s-au organizat activități de socializare cu membrii asociației și familiile acestora;
- realizarea legăturii informatice cu membrii filialei s-a efectuat prin telefon, email și platforma WhatsApp;
- s-au acordat ajutoare bănești pentru membrii asociației și urmașii acestora care beneficiază de o pensie mai mică de 1800 lei;
- participarea membrilor asociației la festivitatea de deschidere a anului școlar la Colegiul Național Militar „*Tudor Vladimirescu*” în prezența prim-ministrului în data de 05.09 a.c.;

- la propunerea președintelui ANCMRR și în colaborarea cu conducerea Spitalului Militar Craiova au fost elaborate și aprobate procedurile operaționale în vederea acordării de consultații și asistență medicală pentru cadrele militare în rezervă și în retragere;

Ca o recunoaștere a importanței acestei structuri asociative în plan local și internațional, pe 21.09 2022 am participat împreună cu președintele filialei dl gl mr (r) Pâlșoiu Ion, la Conferința internațională a cadrelor militare în rezervă și în retragere, care s-a desfășurat în orașul Zaicear din Serbia. Acest forum a reunit președinții de asociații din Serbia, Bulgaria și România. Cu acest prilej președintele ANCMRR Filiala Dolj a transmis mesajul de salut al domnului gl lt (r) Neculai Băhnăreanu, a prezentat obiectivele și scopul asociațiilor din România, scoțând în evidență că în Balcani și în lume problemele sunt tensionate și doar dacă vom fi uniți vom reuși să gestionăm și să rezolvăm situațiile create.

Trebuie să mai menționez neapărat că, în derularea operativă a activităților filialei, un rol determinant l-au avut membrii Biroului Permanent, care s-au implicat cu responsabilitate în organizarea și desfășurarea acestora.

**BIROUL PERMANENT
AL ANCMRR FILIALA JUDEȚULUI DOLJ „MIHAI VITEAZUL”**

Nr. Crt.	Grad, nume și prenume	Funcția
1	Gl mr (r) PĂLȘOIU ION	Președinte
2	Gl bg (r) BĂLUȚĂ DUMITRU	Primvicepreședinte
3	Col (r) COJOCARU ȘTEFAN	Vicepreședinte
4	Col (r) PÂRVU PETRE	Vicepreședinte
5	Col (r) CHEIȚĂ NICOLAE	Membru
6	Col (r) FLORESCU MARINEL	Membru
7	Col (r) MOGOȘ ION	Membru
8	Col (r) SCRĂDEANU EMIL	Membru
9	Lt col (r) POPA MARIAN	Membru
10	Mr (r) BĂRBUCEANU VERGICĂ	Membru
11	Mr (r) PÎRVU NUȚA	Secretar executiv

Consider că se putea mai mult și mai bine și de aceea vă invităm dragi camarazi să participați alături de noi la ședințele lunare ale Biroului Permanent și să vă exprimați punctul dumneavoastră de vedere.

MARI UNITĂȚI ȘI UNITĂȚI MILITARE

BRIGADA 2 INFANTERIE „ROVINE”

Brigada 2 Infanterie „Rovine” a preluat tradițiile de luptă ale Diviziei 2 Infanterie, înființată la 1 aprilie 1883, prin Legea nr. 270 din 31.01 1883.

Datorită tăriei armelor și a militarilor săi, Divizia 2 Infanterie a fost scut și pavăză în calea celor care au râvnit la acest pământ străbun, înscriind numeroase pagini de glorie în cartea de istorie a neamului românesc.

În cei 135 de ani de existență, Marea Unitate a participat la principalele evenimente din istoria poporului nostru, acționând cu eroism în luptele din Primul Război Mondial, atât pe frontul de sud al Armatei române din toamna anului 1916, cât și în zona Dobrogei, pe aliniamentul Rasova-Cobadin-Amzacea.

În campaniile celui de Al Doilea Război Mondial, a participat la luptele pentru eliberarea teritoriului național din Basarabia – în prima parte a conflagrației – și ulterior, odată cu ieșirea din alianța cu Germania nazistă, militarii diviziei au participat, alături de armatele aliate, la eliberarea Transilvaniei, Cehoslovaciei și Austriei.

Ostașii săi au străbătut un drum lung și glorios, presărat, din păcate, cu multe jertfe. Eliberarea teritoriului național a însemnat redarea demnității noastre ca stat suveran și independent.

Bogatele tradiții de luptă făurite de-a lungul anilor au o puternică rezonanță istorică în inimile noastre. Ne înclinăm cu recunoștință în memoria celor căzuți la datorie, faptele de vitejie și sacrificiul lor suprem sunt veșnic în inimile și gândurile noastre, alături de o floare și o lumânare.

Marea Unitate de Infanterie, de la înființare și până în prezent, a cunoscut mai multe reorganizări și titulaturi.

Divizia 2 Mecanizată „Mihai Viteazul” s-a transformat în Brigada 26 Mecanizată, la 1 iunie 1994, ulterior primind denumirea de Brigada 2 Mecanizată „Rovine”, la 1 iunie 1995. Prin reorganizarea din 1 iunie 2002, primește

*Gl mr (r)
Ion PĂLȘOIU*

titulatura de Brigada 2 Infanterie Moto „Rovine” și începând cu 1 martie 2006 devine **Brigada 2 Infanterie „Rovine”**.

Comandanții Brigăzii 2 Infanterie „Rovine” au fost: Col. NEAGOE Constantin (01.06 1994 - 06.11 1995); Col. POPESCU Gabriel (18.01 1996 - 01.08 2000); Gl. bg. PĂLȘOIU Ion (01.08 2000 - 15.09 2004); Gl. bg. BĂLĂCEANU Virgil (15.09 2004 - 01.09 2006); Gl. bg. PREDATU Dan (01.09 2006 - 03.02 2007); Gl. bg. CIUNGU Mihai (01.04 2007 - 14.08 2008); Col. ALBĂSTROIU Viorel (împuternicit 15.08 2008 - 25.10 2008); Gl. bg. SIMINA Gheorghe (26.10 2008 - 01.11 2009); Gl. bg. TUDOSIE Emil (23.11 2009 - 29.09 2011); Gl. bg. DUICAN Dorinel (29.09 2011 - 24.02 2014); Col. VIȘAN Gheorghe (24.02 - 07.07 2014); Gl. bg. BLAIU Dorin (07.07 2014 - 01.04 2016).

Comandanții Brigăzii Multinaționale Sud - Est au fost : Gl. bg. PETRESCU Daniel (23.08 2016 - 03.08 2017); Gl. bg. DAN Cristian (03.08 2017 - 11.06 2020); Gl. bg. NICOLAESCU Constantin (11.06 2020 - prezent).

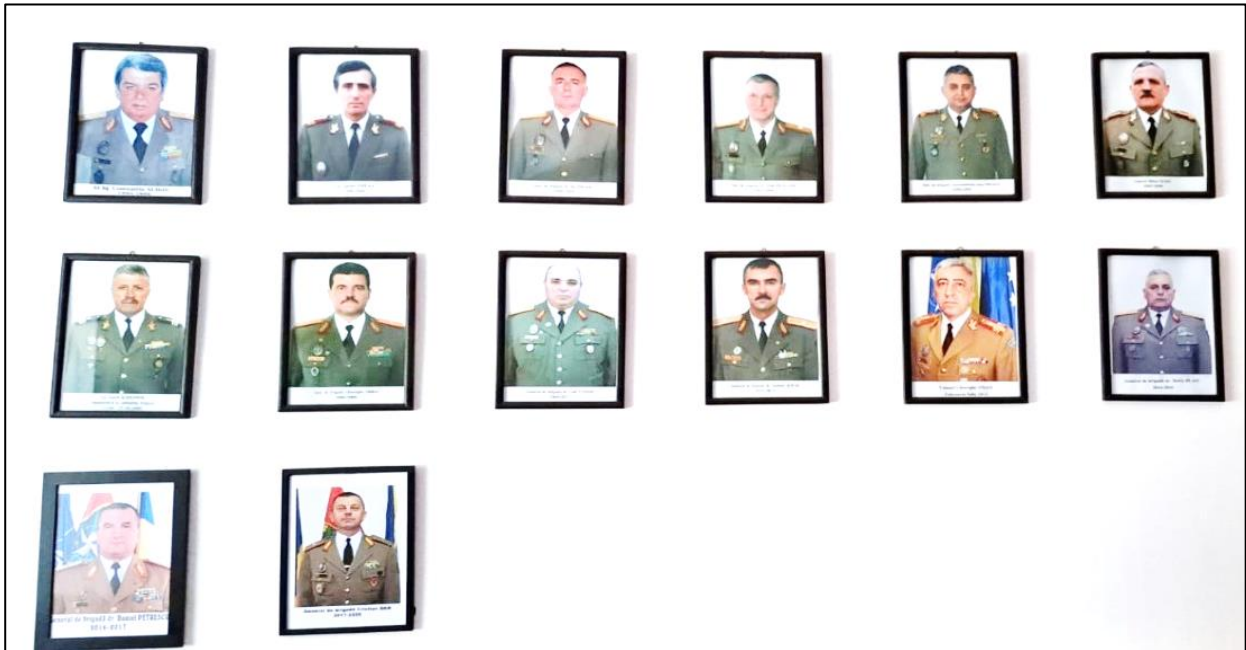
COMANDANȚII BRIGĂZII 2 INFANTERIE „ROVINE”

Col. NEAGOE CONSTANTIN	- 01.06.1994 - 06.11.1995
Col. POPESCU GABRIEL	- 18.01.1996 - 01.08.2000
Gl.Bg. PĂLȘOIU ION	- 01.08.2000 - 15.09.2004
Gl.Bg. BĂLĂCEANU VIRGIL	- 15.09.2004 - 01.09.2006
Gl.Bg. PREDATU DAN	- 01.09.2006 - 03.02.2007
Gl.Bg. CIUNGU MIHAI	- 01.04.2007 - 14.08.2008
Col. ALBĂSTROIU VIOREL	- 15.08.2008 - 25.10.2008
Gl.Bg. SIMINA GHEORGHE	- 26.10.2008 - 01.11.2009
Gl.Bg. TUDOSIE EMIL	- 23.11.2009 - 29.09.2011
Gl.Bg. DUICAN DORINEL	- 29.09.2011 - 24.02.2014
Col. VIȘAN GHEORGHE	- 24.02.2014 - 07.07.2014
Gl. Bg. dr. BLAIU DORIN	- 07.07.2014 - 01.04.2016

COMANDANȚII BRIGĂZII MULTINAȚIONALE SUD - EST

Gl.Bg.dr. PETRESCU DANIEL	- 23.08.2016 - 03.08.2017
Gl. Bg. DAN CRISTIAN	- 03.08.2017 - 11.06.2020

Comandanții Bg 2 Infanterie „Rovine” și Bg MN de S-E

Brigăzii 2 Infanterie, prin **Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab”** a participat la următoarele misiuni internaționale: „UNAVEM III” în Angola cu B.26. I. comandant Lt. col. PÂLȘOIU Ion, în perioada 25.03- 10.10 1996, „ALBA” în Albania, cu 1 Cp./ B.26 I. comandant Cpt. PREDATU Eugen, în perioada 30.04 – 27.07 1997, „DYNAMIC RESPONSE” în Bosnia Herțegovina cu B.26 I. comandant Col. PÂLȘOIU Ion, în perioada 1997- 1998.

Șeful Statului Major General Gl. CHELARU Mircea a emis un ordin în anul 2000, prin care se hotăra să se organizeze examen pentru confirmarea sau numirea comandanților de brigăzi din Armata României.

Eu, Col. (atunci) PÂLȘOIU Ion, comandant al Brigăzii 81 „FORȚA DE REACȚIE RAPIDĂ” DEJ, din 1998, aproape 3 ani de zile, am făcut raport pentru participarea la examen, pentru funcția de comandant al Brigăzii 2 Infanterie „Rovine”. Am fost chemat la raportul Comandantului Corpului 7 Armată „General Nicolae Șova”, Gl. bg. CABA Florian și Comandantului Armatei a 4 - a „Transilvania”, Gl. mr. GHEORGHIU Dorin, pentru a renunța la raportul meu, apreciind neoportună participarea mea la concurs, deoarece am îndeplinit funcția de comandant de brigadă 3 ani și se făcuseră propuneri pentru încadrarea mea pe o funcție în comanda Corpului 7 Armată sau în comanda Armatei a 4 a.

Am raportat comandanților mei, domnilor generali, că am hotărât să particip la concurs pentru două motive principale: întoarcerea la familie și re-vigorarea Brigăzii 2 Infanterie „Rovine”, care era propusă la desființare, din cauza lipsei de performanțe.

M-am prezentat la examen, la Comandamentul Armatei 1-a, București, unde am constatat că participau la concurs opt colonei, pentru Bg. 1 și Bg. 2 Infanterie, adică, patru pe loc. Gl. mr. PARANCIAC Cornel, Comandantul Armatei 1-a, președintele comisiei de examen, a făcut precizarea că primii doi vor fi numiți, în funcție de opțiunea primului. Am fost clasificat primul, cu 1019 puncte, cu aproximativ 300 puncte în fața următorului.

Am preluat comanda **Brigăzii 2 Infanterie „Rovine”**, în septembrie 2000, Locțiitor - Col. PREDATU Dan, Șef de stat major - Col.TUDOSIE Emil, (ulterior, Col. IONICI Virgil). Am stabilit, împreună cu echipa de comandă, un set de obiective pentru revigorarea activității brigăzii, completarea efectivelor, ridicarea nivelului de operativitate a tehnicii și perfecționarea nivelului de instruire a tuturor militarilor din brigadă.

În perioada 1998 – 2001, structuri de nivel pluton, companie sau batalion, din **Brigăzii 2 Infanterie** NU au participat la misiuni internaționale din cauza rezultatelor neperformante.

Brigada 2 Infanterie „Rovine” este una dintre primele mari unități ale armatei române care a demarat și a realizat procesul de restructurare și integrare în NATO. În cadrul acestui proces, Marea Unitate și unitățile componente au organizat, pregătit și participat la numeroase exerciții și aplicații pe teritoriul național și în afara țării.

În urma rezultatelor obținute și a aprecierii eșaloanelor superioare, în perioada 2000 – 2001, **Bg. 2 I. „Rovine”** a fost scoasă de pe lista cu propuneri pentru desființare și în anul 2002 a primit ordin să participe la misiunea „JOINT GUARDIAN” în KOSOVO, cu o companie de infanterie din B.26 I. (prin rotație), comandant- Mr. SIMION Costel în perioada 01. 03-25. 06 2002 și Mr. JIANU Cătălin în perioada 25. 06-12. 11 2002.

În același an, 2002, la cererea Șefului Statului Major al Forțelor Terestre, Gl. lt. BĂDĂLAN Eugen, de a pregăti un Detașament de nivel Batalion de Infanterie pentru o operație de război în afara granițelor țării, eu am fost singurul comandant de brigadă din Forțele Terestre, care s-a angajat să pregătească acest Detașament din cadrul Bg. 2 I. „Rovine”.

Bg. 2 I. „Rovine” a primit ordin să pregătească un Detașamentul de luptă, pentru misiunea „**ENDURING FREEDOM**,” în AFGANISTAN, pe structura de comandă a B.26 I. „Neogoe Basarab”, comandant Mr. CIUCĂ Nicolae și cu participarea unor militari selecționați din celelalte structuri ale brigăzii, în perioada: 01.07 2002- 15.01 2003.

Militarii Brigăzii 2 Infanterie „Rovine”, respectiv, B.26 I., au fost primii militari români, de la cel de-al Doilea Război Mondial, care au participat la operații de luptă (război) în afara granițelor țării, în 2002, în Afganistan.

Prin reorganizarea din 1 iunie 2002, primește titulatura de **Brigada 2 Infanterie Moto „Rovine”** cu următoarea echipă de comandă: Comandant Brigadă: Gl. bg. PÂLȘOIU Ion, Loctiitor: Col. PREDATU Dan, Șef stat major: Col. RADU Pantelie, Șef al personalului: Lt. col. MOGOȘ Florea, Șef al cercetării: Lt. col. PETROIU Gheorghe, Șef al operațiilor și instrucției: Lt. col. RUSU Liviu/Mr. TOMA Gabriel, Șef al logisticii: Lt. col. ȘOIMAN Marin/Lt. col. MUSTĂȚEA Florin, Șef al comunicațiilor și informaticii: Lt. col. GIUBEGA Vasile/Mr. DINCĂ Gheorghe Veronică, Medic șef. Lt. col. dr. BOBÂRNAC Dragoș/ Mr. dr. FITĂRĂU Lucia, Contabil șef: Lt.col. UȘURELU Valentin/Mr. SCRĂDEANU Emil, Jurist Mr. POPA Marian, Șef CIMIC: Cpt. NADOLU Renato. Comandanții de unități erau următorii: B.20 I. Lt. col. MOGHINĂ Gheorghe, B.26 I. Lt. col. CIUCĂ Nicolae, B.32 I. Lt. col. DINULICĂ Cristian, B.205 Art. AA. Lt. col. VIJELEA Constantin, B.325 Art. Lt. col. POROINEANU Marius, B.116 Log. Lt. col. BUTOIANU Ion.

Panoplia Brigăzii 2 Infanterie „Rovine”!

Marea Unitate din inima Olteniei a fost prima structură din Armata României care a participat cu forțe și mijloace, simultan, în două teatre de operații din lume, Asia (Afganistan și Irak) și Europa (Balcanii de Vest).

Brigada 2 Infanterie „Rovine” cu B.20I. „Dolj”, B.26I. „Neagoe Basarab”, B.32 I. „Mircea” și ulterior B.22 I. „Romanați” a continuat să participe la misiuni multinaționale din teatrele de operații din Afganistan, Irak și Balcanii de Vest la operațiile: „ANTICA BABILONIA” în Irak B. 26 I. cdt.- Lt. col. CIUCĂ Nicolae: 19. 01- 02. 09 2004; B.20 I. cdt.- Lt. col. IOAN Nicolae: 03. 08 2005- 27.01 2006; „UNAMI” în Irak, Cp./ B.26 I. cdt. - Cpt. GIURGIU Cătălin:19. 03- 04.10 2005; „ISAFSUPPORT ELECTION” în Afganistan, B.26 I.-Cdt. Lt. col. TOMA Gabriel: 02.08 - 07.11 2005; „KAF FORCE ELECTION” în Afganistan, Cp./B. 26 I, cdt.- Cpt. BUMBAC Marius: 26.09 2006 - 01.04 2007, și cdt. -Cpt. NICULESCU Decebal: 01.04-26.07 2007; „COALIȚIA IRAK”, B.32I. Cdt.-Lt. col. DINULICĂ Cristian: 01.08 2007-02.03 2008; „TASK FORCES ZABUL,, în Afganistan, Cp./B. 20I, Cdt.- Cpt. MOHORA Daniel: 05.01-12.07 2009; „IRAQI SUNSET” în Irak, B.26 I, cdt.-Lt.col. TOMA Gabriel: 19.02.-23.07 2009”; „ISAF ZABUL ,, în Afganistan, Cp. 211 Cc, Cdt.- Cpt. DUMITRESCU Bogdan: 06.2009 - 02 2010; „ISAF” în Afganistan, B.20I.- Cdt. Lt. col. SAVA Claudiu: 24.11 2010- 17.06 2011; B.26 I, Cdt.-Lt. col. IONESCU Dan: 22.01- 11.08 2012; B.20I. Cdt.- Lt. col. JIANU Cătălin: 03.02-17.07 2014; „KAF/GDA” în Afganistan, 1 Cp./B. 26I.- Cdt. STANCIU Mihai: 09.12.2013-30.05 2014 „DYNAMIC RESPONSE” în Bosnia Herțegovina și Kosovo, B. 26I: 1998, 2000, 2001, „EUFOR ALTHEA” în Bosnia Herțegovina Cp./B.22 I. - Cdt. MURARIU Andrei: 06.03- 30.09 2022.

*Misiune în Afganistan în anul 2002: gl bg Ion Pâlșoiu-cdt Bg 2 I „Rovine”
împreună cu: col Radu Pantelie-șef de stat major,
lt col Nicolae Ciucă-cdt B 26 I și mr Ilie Florigoanță*

Bg. 2 I. „Rovine”, prin înaltul profesionalism, spirit de dăruire și sacrificiu, dovedite în teatrele de operații din Angola, Balcanii de Vest, Afganistan și Irak, a contribuit într-o măsură însemnată la admiterea României în NATO, în 2004 și consolidarea securității zonale și mondiale.

Aprecierea valorii acestei Mari Unități, de către conducerea Statului Major al Apărării și conducerea NATO a făcut ca **Brigada 2 Infanterie „Rovine”** să se constituie în **BRIGADA MULTINAȚIONALĂ SUD-EST**, cu o misiune extrem de importantă în apărarea țării și a flancului estic al NATO.

Am comandat Brigada 2 Infanterie „ROVINE” în perioada 2000-2004, timp în care am acționat pentru revigorarea comandamentului și unităților, și am condus pregătirea structurilor din brigadă pentru apărarea țării și, participarea acestora la exerciții și misiuni multinaționale din teatrele de operații.

Aduc un pios omagiu înaintașilor, eroilor de ieri și de azi, le mulțumesc veteranilor, generațiilor care ne-au precedat, precum și tuturor militarilor care au luptat și luptă sub faldurile drapelului de luptă al Brigăzii 2 Infanterie „Rovine”, astăzi Bg. Multinațională S-E.

Adresez sincere felicitări pentru profesionalismul, pasiunea, devotamentul și eroismul de care a dat dovadă personalul acestei Mari Unități, în misiunile executate, pentru apărarea țării și pentru consolidarea securității și a păcii.

Doresc succes în activitățile și misiunile încredințate, conform devizei „GATA ORICÂND !”, multă sănătate și împliniri, personalului acestei Mari Unități.

BATALIONUL 116 SPRIJIN LOGISTIC „IANCU JIANU”

Redacția

Prin Înaltul Ordin de Zi nr. 29 din 1 februarie 1861, Domnitorul Alexandru Ioan Cuza consfințează în urmă cu 161 de ani înființarea pentru întâia oară a **Corpului Ofițerilor de Intendență Militară** subordonat Ministerului de Război. În decursul timpului, intendența a fost unitatea de măsură a condițiilor lor de trai ale militarilor, a fost cea care a stabilit adâncimea și durata misiunilor de luptă în confruntările armate din vremea războaielor, ori pe teatrele de operații din afara teritoriului nostru național.

Batalionul 116 Sprijin Logistic „Iancu Jianu”, a luat ființă pe data de 1 august 1961, la peste un secol de la semnarea actului de naștere a intendenței române.

În prezent unitatea din urbea noastră aflată în subordinea Brigăzii Multinaționale de Sud-Est asigură cu operativitate suportul logistic al structurilor din subordinea sa. Pe data de 1 august 2016, cu prilejul împlinirii a 55 de ani de la înființarea unității, în Piața „Mihai Viteazul” din municipiul Craiova s-a desfășurat un fastuos ceremonial militar-religios dedicat înmânării Drapelului de luptă. A fost atunci un eveniment important din viața batalionului, la care au participat oficialități ale administrației publice locale, cadre militare în activitate, rezervă și retragere, precum și reprezentanți ai eșaloanelor superioare.

Cu prilejul acestui jubileu important din viața unității **Șeful SMG, generalul Nicolae Ionel Ciucă** a adresat întregului personal un vibrant mesaj de felicitare:

„Cu ocazia împlinirii a 55 de ani de la înființare, vă felicit și vă urez succes în activitățile viitoare, multă sănătate, putere de muncă, dumneavoastră și familiilor dumneavoastră! La mulți ani!”

Drapelul de luptă al Batalionului 116 Sprijin Logistic „Iancu Jianu”

În decursul existenței sale de 61 de ani, Batalionul 116 Sprijin Logistic „Iancu Jianu” a adunat în „Registrul Istoric” al unității, numeroase fapte memorabile.

Așa cum am subliniat anterior, Batalionul 116 Sprijin Logistic face parte din structura Brigăzii Multinaționale de Sud-Est din Craiova, o mare unitate tactică importantă a Armatei române. În acest context unitatea este angrenată

într-o multitudine de misiuni de sprijin logistic, urmând îndeaproape trupele brigăzii în toate zonele și poligoanele unde acestea își desfășoară antrenamentele și aplicațiile necesare pregătirii la standarde de înaltă performanță.

Defilarea gărzii cu drapelul de luptă prin fața unității

Anul acesta, pe 18 iulie la Batalionul 116 Sprijin Logistic „Iancu Jianu”, a avut loc ceremonia de predare-primire a comenzii în care **locotenent-colonelul Constantin Stanciu** a preluat comanda și drapelul de luptă al unității de la **locotenent-colonelul Mihăiță Irimia**, în prezența șefului de stat major al Brigăzii Multinațională de Sud-Est, locotenent-colonelului Mihai Ioniță.

Logistica militară este disciplina planificării și desfășurării mișcării, aprovizionării și întreținerii forțelor militare. În sensul său cel mai cuprinzător sunt acele aspecte sau operațiuni militare care se ocupă de:^[1]

- proiectare, dezvoltare, [achiziție](#), depozitare, distribuție, întreținere, evacuare și eliminare de [materiale](#);
- transportul de personal;
- achiziție, construcție, întreținere, [operaționalizare](#) și dispunerea facilităților;
- achiziționarea și furnizarea de servicii;
- acordarea sprijinului necesar serviciilor medicale și de sănătate.

Aspect de la predarea-primirea comenzii unității

Între multitudinea sarcinilor din garnizoana Craiova, se circumscriu și problemele logistice ale ANCMRR Filiala Județului Dolj, „Cultul Eroilor” Filiala Dolj și CAR-ul cadrelor militare. Beneficiem așadar în cadrul Comendurii Garnizoanei Craiova, de aportul Batalionului 116 Sprijin Logistic din punct de vedere administrativ, pentru desfășurarea activităților noastre în condiții de normalitate deplină. Mulțumim comenzii unității, pentru atenția acordată și operativitatea cu care ne soluționează solicitările și problemele cotidiene.

Cu prilejul **Zilei Armatei române**, rezerviști militari urează camarazilor activi din Batalionul 116 Sprijin Logistic „*Iancu Jianu*” :

LA MULȚI ANI!

Notă: 1.Glosar NATO de termeni și definiții.

PERSONALITĂȚI ISTORICE - MILITARE

ION ARGETOIANU

-Un general de „geniu”-

Argetoianu Ion s-a născut pe 5 ianuarie 1841 la Craiova, fiind descendent al unei renumite familii de boieri, care deținea la vremea respectivă câteva domenii întinse pe teritoriul comunei Argetoiaia, dar și o moșie cu conac în comuna Breasta, aflată în zona limitrofă a Craiovei.

Copilul și-a început școala primară la Craiovași tot aici a urmat-o pe cea gimnazială. Vacanțele le-a petrecut la Breasta într-o atmosferă idilică, unde cu certitudine nimic nu i-a lipsit ca să aibă parte de o copilărie fericită. A plecat apoi la București pentru a urma liceul, iar după absolvire a candidat la „Școala

*Gl bg (r)
Dumitru BĂLUȚĂ*

Militară de Artilerie și Geniu”, optând pentru specialitatea genistică. A terminat cu brio studiilor militare, devenind ofițer cu gradul de sublocotenent în arma geniu, dând atunci de veste că este posesorul unor largi și încă nebănuite posibilități de afirmare. Pasiunea sa pentru învățatură l-a propulsat inevitabil și la „Școala Politehnică din Paris”, unde la terminarea studiilor își ia „**licența în drept și litere**”, iar după o perioadă de afirmare avea să obțină și titlul de „**doctor**”.

S-a căsătorit cu Constanța și au avut împreună un fiu Constantin, alintat de ai săi cu apelativul *Jane*. Crescând într-o familie de intelectuali și fiind înconjurat cu multă dragoste, în timp Constantin Argetoianu călcând pe urmele tatălui său, avea să devină celebru.

Vocația pentru studiu i-a îndrumat apoi pașii la „Școala Militară de Aplicații de la Metz”¹, obținând la absolvire, licența de inginer militar cu pregătire multilaterală într-un domeniu în care rigoarea matematică și specialitatea genistică se împleteau în mod fericit.

Ion Argetoianu a fost un ofițer cu un dezvoltat cult al cinstei, demnității și onoarei militare, calități pe care le-a probat, pe când abia întors din străinătate avea să demisioneze din armată, pentru că fusese jignit de suveran la o inspecție și nimeni nu l-a mai putut îndupleca atunci să revină asupra hotărârii sale. În viața civilă a fost numit pentru o bună perioadă de timp **Inspector Tehnic al Olteniei**.

La începutul Războiului de Independență însă, Carol I aducându-și aminte de aprigul căpitan oltean, își recunoaște oarecum greșeala și dă dispoziție să

fie imediat rechemat în rândurile cadrelor militare active din armată. nul, încercând să-și mo-

Gl bg
Ion ARGETOIANU

Cu această ocazie suvera-

tiveze atitudinea anterioară i-a spus că de pildă în Germania, chiar și prinții primesc asemenea observații, fără ca ei să se supere. Replica lui Argetoianu a fost însă și atunci la fel de categorică: „*Sire, fie prinț, fie om de rând, onoarea e aceeași*”. A fost un răspuns care a mai subliniat încă odată personalitatea puternică a temerarului ofițer oltean. Dar pentru că rămăsese în urmă față de promoția sa, a trebuit să fie avansat de două ori la rând în decursul aceluiași an, la gradul de maior și respectiv de locotenent colonel. Ofițer genist cu înaltă pregătire profesională, maiorul Ion Argetoianu a participat la Războiul de Independență sub comanda colonelului Mihail Cerchez*, luând parte la luptele de la Opanez, Bucova, câmpia Vidinului și împrejurimile Plevnei, unde s-a distins atât ca specialist de geniu, cât și ca ofițer cu o pregătire de stat major desăvârșită. În luptele de la Plevna a fost martor la capitularea lui Osman Pașa pe 28 noiembrie 1877: „*Capituluez cu armata mea, predându-mă junei și bravei armate române!*” Căderea Plevnei a fost crucială pentru deznodământul războiului și istoria ulterioară a României!

Carieră militară a lui Ion Argetoianu avea să cunoască după terminarea războiului o ascensiune fulminantă. Mai întâi a fost numit profesor de geniu și topografie la **Școala Militară de Artilerie și Geniu din București**, contribuind la formarea și instruirea a numeroase promoții de ofițeri. În anul 1883, un comitet format din generali și ofițeri, printre care și locotenent colonelul Ion Argetoianu, pun bazele primei publicații militare românești „*Revista Armatei*”, care avea să apară până în anul 1914.

Întotdeauna militarul Ion Argetoianu a fost apreciat, atât pentru competența sa profesională de excepție, cât și pentru modul deosebit în care reu-

șea să-și armonizeze relațiile cu subalternii, fiind în permanență stimat și iubit de către aceștia. De pildă generalul Gheorghe Văleanu originar din Slatina, care a servit timp de 20 de ani în subordinea sa, afirma că: „*nu l-am văzut niciodată tratând cu asprime sau cu bruschețe vreun subaltern, fie el chiar din gradele cele mai de jos*”.

Convins de calitățile excepționale ale ofițerului, ministrul de Război Ion Brătianu, i-a încredințat postul de Director al Personalului Operațiilor Militare în perioada 1881-1882, structură centrală de personal și ulterior cea de comandant al Regimentului 1 Geniu. În perioada 1878 - 1894 a îndeplinit o serie de funcții de mare răspundere.

Astfel, pe când purta gradul de locotenent colonel și-a desfășurat succesiv activitatea în: Marele Stat Major, Consiliul Superior al Oștirii, Regimentul 4 de Linie din Craiova, Serviciul de Geniu (director), Ministerul de Război și Regimentul 1 Geniu. După avansarea la gradul de colonel a îndeplinit funcția de șef de stat major al Corpului 4 Armată, fiind apoi numit comandant al Regimentului 1 Geniu.

„În calitate sa de comandant: a fost hotărât, drept și foarte cinstit, a lucrat totdeauna cu pricepere și judecată clară, bun camarad și devotat serviciului până la abnegațiune, cavalier și nobil în toată accepțiunea cuvântului, fructul unei educațiuni cu totul aleasă. În războiu s'a distins prin energie, curaj și pricepere, iscusit și îndemnativ comandant de trupe. Ca ministru a dovedit însușiri superioare, asemănătoare unui cunoscător bărbat de stat cu calități morale superioare și vederi largi, prevăzător în toate acțiunile sale, lucrând cu tact, înțelepciune și afabil cu toată lumea.”²

În anul 1894 este înălțat la gradul de **general de brigadă** și prin urmare în perioada 1895-1896 ocupă funcția de Inspector General al Armei Geniu, iar în anul 1899 este numit comandant al Corpului 1 Armată din Craiova (funcție corespunzătoare gradului de general de divizie).

După trecerea sa în rezervă în anul 1901, generalul Ion Argetoianu s-a înscris în Partidul Conservator, de care îl legau în mod evident afinități de natură ideologică și doctrinară, dar și o prietenie politică stabilă cu Titu Maiorescu^{**}. Generalul Ion Argetoianu avea 71 de ani la numirea sa în această funcție de maximă responsabilitate. A condus realizarea a două din cele mai importante obiective de infrastructură din vremea sa: construirea în anul 1883 a liniei de cale ferată Titu-Târgoviște și realizarea fortificațiilor Bucureștiului. A avut de asemenea o contribuție importantă la întărirea liniei de apărare: Focșani-Nămoloasa-Galați. În fine, în anul 1906 Ion Argetoianu a fost avansat la gradul de **general de divizie**, succes care a pecetluit cum nu se putea mai bine o carieră militară de excepție. În 1904 a fost ales deputat în Parlamentul României, deținând de două ori funcția de vicepreședinte al Camerei Deputaților. Ulterior a fost ales senator, perioadă în care într-una din legislaturi a fost vicepreședinte al Senatului.

Apreciindu-i calitățile incontestabile, Carol I l-a desemnat **ministru de Război** în guvernul lui Titu Maiorescu, în împrejurări deosebit de grele prin care trecea atunci România. În perioada 28 martie –14 octombrie 1912 generalul de divizie Ion Argetoianu a fost protagonistul înființării **Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu** de lângă Târgoviște. Fiind însărcinat cu organizarea, instalarea și funcționarea noului lăcaș de învățământ militar, Nicolae Filipescu îi propunea noului ministru de Război să fie expropriate câteva terenuri adiacente Mănăstirii Dealu.

Prin Înaltul Decret nr. 2393/12 aprilie 1912 se va reglementa operativ solicitarea ministrului de Război. Iată câteva din argumentele prezentate de generalul Argetoianu în raportul adresat șefului statului: „*Aceste terenuri sunt necesare Liceului Militar modern ce se construiește la Mănăstirea Dealului din acest județ. Un asemenea liceu este destinat ca, pe lângă partea instructivă și educativă a noilor ofițeri, să se dezvolte mai ales vigoarea fizică.....permițându-ne să avem în viitor ofițeri destoinici sub toate raporturile, care să suporte greutățile carierei militare, mai cu seamă de război, și pentru aceste motive, asemenea lucrări militare trebuie socotite ca făcute în interesul apărării țării*”.³ Au urmat apoi demersurile pentru înființarea „*de facto*” a Liceului Militar, prin Raportul nr. 418/1 iunie 1912, al ministrului de Război:

„*Acest liceu va avea menirea de a pregăti elemente sănătos, solid educate și bine instruite pentru școlile militare, după procedeele noi din Germania și Anglia, unde tinerii sunt educați în școli instalate la țară, în aer curat, și prevăzute cu toate mijloacele pentru dezvoltarea lor fizică, morală și intelectuală*”.⁴

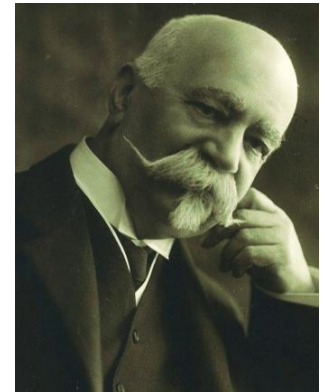
Și astfel pe data de 4 iunie 1912, sub autoritatea ministrului de Război generalul de divizie Ion Argetoianu în prezența autorităților statului a pus piatra de temelie a **Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu**.

Așadar, doi craioveni, două personalități remarcabile ale vremii, Titu Maiorescu și Ion Argetoianu și-au pus pecetea pe documentul de înființare la 1912, a Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu, precursor al Liceului Militar din Predeal și mai apoi al actualului **Colegiu Național Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza**, care anul acesta a sărbătorit 110 ani de existență.

Răsfoind în scopul documentării, corespondența pe care Ion Argetoianu a purtat-o cu familia, m-a surprins rigoarea cu care acesta se ocupa de afacerea familiei sale de la moșia din Breasta, precum și grija nemărginită pentru a-i asigura fiului său tot ce era necesar pentru studii. Apoi și preocuparea pentru sănătatea soției era prezentă în mai toate scrisorile sale, fapt care ne conduce la concluzia că Argetoianu a reușit să asigure în mod magistral echilibrul între cele două componente: viața de militar cu cea de familie. Iată așadar o pildă, sau mai bine zis un „secret” pe care mai toți militarii de carieră l-au cunoscut și gestionat, fiecare așa cum a știut și a putut mai bine.

Ioan Argetoianu a decedat la Viena, unde se afla la tratament împreună cu soția, lăsând în urma sa un fiu care avea să devină ulterior celebru prin ascensiunea sa politică. Politicianul și memorialistul de excepție Constantin Argetoianu avea să cosemneze cu amărăciune despre moartea tatălui său:

„Am plecat pe la 20 decembrie (1927 n n) la Viena, unde părinții mei petreceau iarna, ca să fie mai lângă fiică-mea instalată acolo cu mumă-sa. Cele 20 de zile pe care le-am petrecut la Viena mi-au mai vânturat ideile și mi-au înlesnit regăsirea echilibrului meu sufletesc, adânc tulburat. Ele mi-au rămas adânc întipărite în minte căci au fost cele din urmă, pe care le-am trăit cu tată-meu care a încetat din viață, brusc, în ziua de 2 martie următor. S-a stins la vârsta de 87 de ani, fără nicio suferință, printr-o oprire a inimii.”⁵

*Venerabilul
Ion Argetoianu*

Despre relația cu tatăl său, Constantin Argetoianu mai spunea: „Am fost atât de strâns legat de părinții mei încât pierderea unuia dintr-înșii mi-a fost o lovitură mai grea decât pot să-și închipuiască cei care n-au cunoscut puterea unor asemenea legături...”⁶

Trupul neînsuflețit al generalului a fost adus la Craiova pentru a fi înhumat în locurile sale natale. În memoria bravului general craiovean, la București a avut loc o Ședință solemnă a Senatului, în cadrul căreia senatori, generali și alte distinse personalități i-au adus un ultim și binemeritat omagiu.

A doua zi, pe 11 martie 1928, un cortegiu funerar imens l-a însoțit pe ultimul său drum la Craiova, pe cel care a fost **Generalul de divizie Ion ARGETOIANU**.

Bibliografie:

1. Oraș situat în nord-estul Franței;
2. General C Șerbescu, Pentru memoria generalului Ion Argetoianu, Editura Ramuri, Craiova, 1928, pag 16-17;
3. Doina Mureșan și Aurel Constantin Soare, Cantemir la 105 ani, București, 2017, pag 14;
4. Ibidem;
5. Constantin Argetoianu, Memorii pentru cei de mâine, Amintiri din vremea celor de ieri, Editura Machiavelli, 1997, pag. 174;
6. Ibidem, pag. 175.

Note:

*Bârlădean la origine, Mihail Cristualdo Cerchez era deja binecunoscut militarilor olteni. În anul 1870 pe când a fost avansat la gradul de colonel i s-a încredințat comanda Regimentului de Linie din Craiova. Pe 1 decembrie 1877 a fost avansat la gradul de general de brigadă și

numit comandant al Diviziei 2 Infanterie cu care a luptat la Smârdan, Ianova și Vidin, iar după război în perioada 1878- 1881 a fost comandantul Diviziei 1 Teritorială cu sediul la Craiova;

** Titu Maiorescu și el craiovean, născut la 15 februarie 1840.

ISTORIE MILITARĂ

INSURGENȚĂ vs CONTRAINSURGENȚĂ ISTORIE SAU ACTUALITATE

Motto

*„Nu mai purtăm același tip de război ca tine, colonele!
În zilele noastre este un amalgam cu de toate:
politică, emoție, suflet, religie, chiar și cea mai adecvată
modalitate de a cultiva orez, da, totul, ...”*

Jean Larteguy, Centurionii

*Gl bg dr (r)
Dorinel DUICAN*

De-a lungul istoriei, deși durata conflictelor interstate s-a mărit constant între 1816 (27 august, bombardarea Algerului de către forțele olandezo-britanice) și Al Doilea Război Mondial, după 1945 durata de desfășurare a acestora a fost tot mai scurtă. Și totuși, războiul din Vietnam sau, mai târziu conflictul din Afganistan încearcă să contrazică acest concept, asimetria operațiilor desfășurate de către forțele insurgente care acționează în această zonă, dorind parcă să erodeze în timp avantajele tehnologice și conceptuale ale forțelor alianței/coaliției.

Războiul de gherilă, ca parte integrantă a tacticilor **insurgente**, este, în general, bazat pe celule mici, care folosesc acțiuni axate pe tehnici de luptă, pe informații culese, pe acțiuni planificate detaliat, pe tehnici simple de manevră, de surprindere, de infiltrare și de subminare a moralului inamicului. Din punct de vedere asimetric, al acțiunii participanților, insurgența poate fi privită ca un tip de război, în care o forță superioară se confruntă cu un oponent dificil de identificat, de lovit și inabordabil în ceea ce privește stabilirea și menținerea dialogului.

La polul opus se situează **contrainsurgența**, ca ansamblul tuturor acțiunilor întreprinse pentru a înfrânge insurgența. Contrainsurgența este un demers multidimensional, care presupune mobilizarea și armonizarea unui evantai larg de instrumente instituționale diverse, dar complementare. Din cauza imprevizibilității acțiunilor insurgenței, contrainsurgența apare mai mult ca un exercițiu de creativitate, de imaginație, de adaptare la noile situații, dar și ca un teren al negocierilor, decât o rezistență militară. Complexitatea managementului unei astfel de campanii de contrainsurgență reiese din depășirea spectrului *curăță, menține, construiește*.

Războiul din Vietnam desfășurat între anii 1954 – 1975, a reprezentat continuarea războiului din Indochina unde s-au întrepătruns interesele geopolitice ale Franței, Chinei, SUA și URSS. Agresorii au urmărit, în principal, transformarea peninsulei în bază navală și aeriană americană menită să *apere* interesele economice, politice și strategice ale SUA în Asia, în timp ce popoarele din zonă urmăreau eliberarea teritoriului de sub dominația colonială sau ocupația străină.

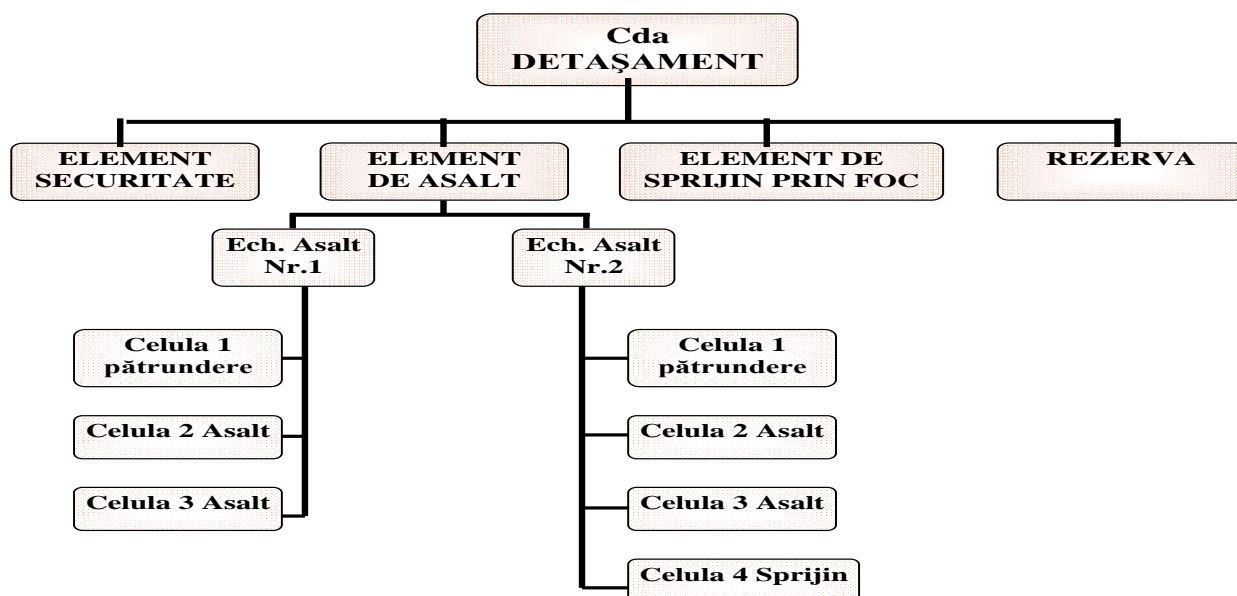
Perioadele războiului, în funcție de apartenența națională a agresorilor sunt: perioada luptei împotriva regimului *marionetă* de la Saigon – iulie 1954 - martie 1961; perioada luptei împotriva agresiunii SUA – mai 1961 - 29 aprilie

1973; a doua perioadă a luptei împotriva regimului *marionetă* de la Saigon – 13 iunie 1973 - 29 aprilie 1975.

Insurgența, aflată în inferioritate din punct de vedere militar, în Sud, precum și forțele armate ale Hanoiului au făcut ca războiul din Vietnam să pară modelul perfect, oferind argumente afirmațiilor din regulament: „[...] *obiectivul esențial al armatei este terminarea rapidă și decisivă a conflictului într-o manieră astfel calculată încât să prevină transformarea acestuia într-un război total (nuclear)*”¹.

Conceptul *contrainsurgență* a devenit baza teoretică pentru războiul limitat, neconvențional din Vietnam, iar generalul Maxwell Taylor a primit sarcina de a monitoriza eforturile de implementare a acestui concept.

Confruntarea de tip *gherilă – antigherilă* este studiată de teoreticieni în multe lucrări de artă militară, acesta manifestându-se în războaiele expansioniste ale imperiilor, iar organizarea militară a armatei nord-vietnameze s-a adaptat permanent, având la bază celula compusă din câte trei luptători, acest element fiind preluat de la gherilele comuniste chineze. Aceste detașamente cu destinație specială (cercetare, acțiuni cu caracter deosebit, asalt, etc) erau capabile să acționeze independent pe mai multe direcții și să se infiltreze în zona de coastă pentru a realiza încercuirea.

Conducerea forțelor permanente nord-vietnameze s-a executat din comandamente tactice constituite, structura acestora fiind flexibilă, în funcție de situație și cantitățile de forțe și mijloace care intrau sub comanda acestora.

Caracteristicile terenului, situația hidro-meteorologică, trăsăturile socio-culturale au influențat tactica formațiunilor insurgente. Jungla, delta, vegetația abundentă și pădurile etajate au adus avantaje majore:

- mascarea forțelor, bazelor, depozitelor, refugiilor și acțiunilor împotriva cercetării terestre și din aer;
- asigurarea posibilităților de manevră a forțelor care acționează debarcat în detrimentul manevrei forțelor inamice, în special cu mijloace mecanizate;
- reducerea efectelor manevrei de foc a inamicului.

Enclavele constituite în Vietnamul de Sud au permis dispunerea punctelor de comandă și s-au constituit în aliniamente de plecare la ofensivă a forțelor nord-vietnameze infiltrate.

Unul din studiile Departamentului de stat al SUA, referindu-se la acțiunile din Vietnam, scotea în evidență faptul că: „[...] operațiile de informații în sprijinul Viet Cong sunt desfășurate prin elementele celui mai extins sistem de acest fel din lume.”ⁱⁱ

Operațiile executate de către forțele nord-vietnameze s-au bazat în permanență pe planuri simple care puteau fi înțelese de luptătorii simplii, care urmăreau instituirea unei stări generale de nesiguranță prin executarea sistematică a raidurilor și a atacurilor în teritoriile controlate de inamic, executarea constantă a acțiunilor de hărțuire (inclusiv cu foc), folosirea pe scară largă a capcanelor și ambuscadelor, folosirea minelor pentru blocarea comunicațiilor și a punctelor obligate de trecere.

Tezele militare maoiste aduc în atenție patru concepte noi pentru vremea respectivă: *spațiul extins, perioada de angajare prelungită, voința maselor, resursele umane.*

Războiul popular revoluționar a fost perfecționat, fiind prezentat în două etape preliminare și trei etape principale.

Etapă influențării psihologice, etapă preliminară manifestată în perioada 1954 – 1958, a cuprins activități desfășurate pentru implementarea unor baze ideologice în rândul populației printr-o propagandă agresivă continuă.

A doua etapă preliminară, *realizarea rețelei organizaționale de bază pe orizontală și pe verticală* a dus la creșterea numărului subunităților de gherilă – propagandă și desfășurarea unor activități agresive de îndoctrinare la nivel districtual și regional, această etapă culminând cu înființarea „*Frontului Național de Eliberare*”.

Prima etapă principală identificată în perioada anilor 1960 – 1962 *strategia adoptată a fost preponderent defensivă*, dar au fost executate și acțiuni ofensive de amploare redusă. A fost folosit cu succes procedeul *lovește și fugi*,

gherilele Viet Cong executând atacuri limitate pe obiective punctuale, după care dispăreau în junglă, în deltă sau erau ascunse de comunitățile rurale.

Strategii nord-vietnamezi au realizat că: „[...] gherilele nu pot obține singure rezultatele decisive, după cum nici nu pot supraviețui într-o postură defensivă”ⁱⁱⁱ și atunci a urmat etapa echilibrului sau a „războiului de mișcare” (gherila mobilă), a doua etapă principală desfășurată, în principal, în perioada anilor 1962 – 1964. Amploarea acțiunilor militare a crescut și a urmărit reducerea mobilității, slăbirea continuă a forțelor inamicului prin atacuri asupra rețelelor de comunicații, asupra sistemului logistic. În concepția strategilor nord-vietnamezi, în această etapă s-a trecut la consolidarea teritoriilor rămase sub controlul acestora. Succesele strategice erau definite prin însumarea succeselor tactice obținute de sutele de lupte mărunte, de cele mai multe ori independente.

În primăvara anului 1964 a început infiltrarea primelor batalioane nord-vietnameze în Vietnamul de Sud care ulterior s-au regrupat lângă graniță, au înaintat către bazele de dislocare permanente. Drumul acestora era deschis de către formațiunile Viet Cong care executau cercetarea itinerarelor de deplasare și siguranța flancurilor și spatelui.

Inițial, conducerea militară de la Hanoi a evitat angajarea directă a acestor unități în acțiunile de gherilă, urmărindu-se infiltrarea unor cantități mari de forțe și mijloace.

Iminența intervenției militare americane a condus la devansarea declanșării acțiunilor directe ale forțelor regulate nord-vietnameze. Începută la sfârșitul anului 1964, etapa ofensivei generale sau, așa cum este denumită de gândirea militară nord-vietnameză a vremii, etapa asaltului general, atacul pozițiilor fortificate, etapa contraofensivei a însemnat de fapt o angajare militară aproape totală.

Superioritatea puterii de foc și aeromobilitatea forțelor terestre americane i-a determinat pe tacticienii nord-vietnamezi ca la planificarea operațiilor să ia în calcul concentrarea în ascuns a forțelor, executarea unor atacuri de scurtă durată, dar foarte violente urmate de dispersarea sau retragerea controlată a forțelor.

Operațiile cu caracter ofensiv sau pentru întârzierea acțiunilor inamicului, cum ar fi *raidul*, *lovirea prin foc*, *ambuscadele* au fost cel mai des folosite pentru a contracara superioritatea tehnică a americanilor.

O mare importanță în asigurarea sprijinului logistic, dar și în desfășurarea operațiilor au constituit-o bazele subterane sau semiîngropate, mai ales cele de pe frontiera de est a Laosului și Cambodgiei.

Începând cu anul 1955, școlile militare și centrele de instrucție americane au trecut la punerea în aplicare a gândirii generalului Taylor care a propus re-gândirea strategiei militare americane sub forma *riposteii flexibile*. Aceasta își

propunea să genereze posibilități de reacție adecvată la întregul spectru de provocări posibile și la acea vreme a vizat în primul rând Vietnamul.

Forțelor terestre americane le-a revenit sarcina principală în desfășurarea acțiunilor de contrainsurgență și acest nou tip de angajare a implicat modificări conceptuale și organizaționale semnificative în ceea ce privește concepția, planificarea și organizarea operațiilor.

Operațiile de contrainsurgență au impus elaborarea unor procedee tactice apte să răspundă condițiilor legate de situația concretă din teatrul de operații. Acestea făceau referire la conceptul doctrinar al războiului limitat și urmăreau fructificarea avantajelor oferite de puterea de foc și mobilitatea forțelor militare, hărțuirea permanentă a unităților insurgente.

În Vietnam nu a existat noțiunea de front în accepțiunea clasică și atunci preponderente au fost acțiunile de tipul *caută și atacă*, operațiile crescând în intensitate pe măsură ce erau descoperite noi forțe ale inamicului, această caracteristică generând un alt element de noutate *acțiunea în focar*.^{iv}

Ofensiva nord-vietnameză declanșată în primăvara anului 1972 a luat prin surprindere conducerea politico-militară de la Saigon, riposta marilor unități sud-vietnameze fiind în general slabă. Pe majoritatea direcțiilor acestea au fost obligate să se retragă. Numai intervenția oportună a forțelor aeriene și navale americane a făcut posibilă oprirea ofensivei. Forțele Saigonului s-au regrupat și ulterior, au executat operații ofensive limitate.

Pericolul unui conflict generalizat în zonă, generat de intervenția directă a Chinei și Uniunii Sovietice a oprit ofensiva generalizată a forțelor SUA spre nord. Retragerea (anunțată de președintele Nixon încă de la 8 iunie 1969), în marea lor majoritate a forțelor militare americane, în primele luni ale anului 1973, a făcut ca aceștia să nu poată face față ofensivei nord-vietnameze și să capituleze necondiționat pe 30 aprilie 1975.

Dintotdeauna, sub o formă sau alta, războaiele s-au declanșat nu spontan, ele au fost pregătite din timp de persoane sau grupuri de persoane care pretinzând că se pregătesc de apărare, se pregăteau de atac. Așa a apărut și dictonul latin „*Si Vis Pacem, Para Bellum*”. Să fim serioși, dacă vrei pace, faci din tunuri pluguri, nu invers. În momentul acesta, apărarea și securitatea nu sunt doar apajul instrumentului militar. Este nevoie să regândim și să consolidăm reziliența întregii societăți, pentru a fi cu un pas înaintea declanșării crizelor.

Pe baza unei evaluări a capacităților, oare există probabilitatea unei *insurgențe ucrainene* prin atacuri în mod constant, noapte și zi?

Din dorința de a relua controlul zonelor ocupate de Rusia din sud-estul Ucrainei, forțele de gherilă loiale Kievului execută acțiuni pentru a anihila oficiali pro-Moscova, distrug poduri și terenuri și ajută armata ucraineană prin identifi-

care a țintelor cheie. Prezența trupelor cecene, pe de altă parte, oare arată că Moscova se pregătește la rândul ei pentru un război de gherilă în Ucraina?

Așa cum au demonstrat și confruntările din conflictele anterioare, nu doar obiectivele modelează bătăliile, ci și bătăliile modelează obiectivele. Unele obiective pot fi enunțate, altele implicite, unele abia admise chiar și în privat.

NOTE:

***, *FM 100-5, Operations*, Department of Army, Washington DC, 19 February, 1962;

² *US – Vietnam Relations 1945 – 1967*, dosar 9/1971, arhiva departamentului de stat, Washington DC;

³ Vo Nguyen Giap, *People War, People Army. The Viet Cong Manual for Insurrectional Movements in Underdeveloped Countries*, Foreign Languages Publishing House, Hanoi, 1968;

⁴ Alexandru BABOȘ, Miron BREZOIU, *Istoria militară a românilor – Culegere de lecții*, Editura AFT „Nicolae Bălcescu”, Sibiu, 2008;

⁵ Conf.univ.dr. Cristian-Octavian STANCIU, *Insurgență/contrainsurgență – formă atipică de manifestare a acțiunilor militare*, Buletinul Universității Naționale de Apărare „Carol I”, 2018.

25 OCTOMBRIE - ZIUA ARMATEI ROMÂNE

ELIBERAREA ARDELULUI NOSTRU ISTORIC

Redacția

Prin amploarea evenimentelor sale, Al Doilea Război Mondial, a lăsat urme adânci în istoria popoarelor atrase în vârtoarea evenimentelor vremii. În acest context dramatic, România avea să plătească la rândul ei un tribut greu pentru eliberarea teritoriilor sale aflate sub dominație străină.

Dezrobirea Ardealului în toamna anului 1944 avea să fie rezultatul luptelor îndârjite purtate de către ostașii subofițerii și ofițerii armatei noastre, cei care luptaseră în condiții grele și în campania din est, cu dotarea și echiparea de cele mai multe ori insuficiente.

Operația ofensivă a Armatei a 4-a, care a condus la eliberarea definitivă a Ardealului a fost cea mai amplă acțiune a unei structuri de nivel operativ dusă în războiul antihitlerist. Cunoscută și sub denumire de „*Operația Cluj*”, acțiunea a început pe 9 octombrie, a durat 17 zile și s-a finalizat cu mari jertfe de sânge, pe 25 Octombrie.

În perioada **9-13 octombrie**, a presupus zdrobirea rezistențelor inamice de pe frontiera impusă prin odiosul Dictat de la Viena din 30 august 1940, forțarea din mișcare a Someșului Mic și realizarea capetelor de pod la vest de cursul de apă. În Ordinul de Zi al comandantului Corpului 6 Armată – generalul de corp de armată Leoveanu Emanoil se menționa:

"Astăzi 10 octombrie ora 12, după grele lupte și nemăsurate greutateți ați trecut linia de demarcație, pășind în Ardealul nostru de nord, vremelnic răpit. Să fim mândri că ne este hărăzit nouă să dărâmăm pietrele de hotar hortyste, tocmai în regiunea Clujului, leagănul de milenii al poporului român;"

În etapa **14 - 20 octombrie** au fost cucerite rezistențelor din Munții Făget și Mezeș, asigurând ieșirea forțelor române în Câmpia de Vest;

Perioada **21- 25 octombrie** a presupus coordonarea în timp și spațiu a loviturilor trupelor de uscat cu cele ale aviației, astfel că în ordinul de operații se menționa: *"Corpul 1 Aerian va sprijini Corpul 6 Armată conform cererilor formulate: aviația de asalt va ataca odată cu debușarea infanteriei la atac, centrele de rezistență, pozițiile artileriei și aruncătoarelor, concentrările de tancuri și rezervele inamicului, iar aviația de bombardament va acționa în sectorul Apahida, Cluj, Valea Florilor."*

Corpul 6 Armată comandat de generalul Filip Agricola a acționat pe direcția loviturii principale pentru eliberarea orașului Carei, iar Corpul 2 Armată de sub comanda generalului Nicolae Dăscălescu a executat o manevră de învăluire pe la sud-vestul grupării de forțe a inamicului, care se apăra pe orașul Satu Mare.

În zilele de 21 și 22 octombrie ofensiva s-a desfășurat cu succes, dar pe măsura apropierii de cele două orașe, rezistența forțelor hortyste și germane era din ce în ce mai înverșunată pe deoparte, iar pe de alta parte creștea în intensitate frecvența contraatacurilor acestora.

Încercările din zilele de 23 și 24 octombrie, de a străpunge complet apărarea inamicului nu reușiseră încă. Față de această situație deosebit de critică, comandantul Armatei a 4-a a hotărât să rupă apărarea cu o grupare de valoare a 4 batalioane, realizând un raport de forțe de 4/1 în infanterie și de 3,5/1 în artilerie.

Monumentul Ostașului Român de la Carei

În consecință s-a executat simultan o manevră de învăluire a orașului Carei pe la est cu Diviziile 21 și 9 Infanterie, iar pe la vest cu Diviziile 18 și 3 Infanterie. În același timp cu Corpul 2 Armată (având în componere Diviziile 11 Infanterie, 8 și 1 Cavalerie) a reușit în cele din urmă să întoarcă apărarea inamicului dispus pe Satu Mare, obținând o victorie de răsunet. În dimineața zilei de 25 octombrie trupele române și-au continuat înaintarea urmărind cu însuflețire inamicul care se retrăgea, atingând frontiera româno-maghiară cu unitățile **Corpului 6 Armată** la **Urziceni** și cu cele ale **Corpului 2 Armată** la **Boghiș**. Prin efortul susținut și sacrificiile deosebite ale Armatei române, avea să fie eliberată ultima brazdă de pământ cotropită prin odiosul Dictat de la Viena.

Cu acest prilej și **ministrul de Război al României, generalul de corp de armată Mihail Racoviță** a elogiât prin ordin victoria obținută de Armata română, subliniind în același timp însemnătatea ei istorică și militară.

Dezrobirea Ardealului nostru istoric la **25 Octombrie 1944** a fost așadar-consecința luptelor eroice purtate de trupele române cu mari sacrificii umane și materiale.

Generalul Gheorghe Avramescu comandantul Armatei a 4-a a emis **Ordinul de Zinr392** din 29 octombrie 1944, în care sublinia: *"La chemarea țării pentru dezrobirea Ardealului răpit prin Dictatul de la Viena, ați răspuns cu însuflețire și credință la chemarea poporului român. Luând pildă de la cei care au pus mai presus patria decât viața, continuăm lupta...."*

Sentimente mărețe se oglindeau pregnant și în presa vremii de atunci. De pildă, ziarul **Libertatea** din 27 octombrie 1944 menționa: *"Ardealul este astăzi unul și indivizibil așa cum trebuie să fie. Nicio linie demarcațională nu mai împarte în chip arbitrar pământul pentru care au pătimit Horia Cloșca și Crișan, au luptat Avram Iancu, Șaguna, Simion Bărnuțiu și memorandiștii".* Conform datelor existente în Arhivele Militare Naționale Române, pentru eliberarea teritoriului nostru național, Armata română a participat cu un efectiv de **265 735** de militari, iar pierderile suferite s-au ridicat la impresionanta cifră de **33 469** de luptători.

Onor de Ziua Armatei române

Ziua Armatei române – 25 Octombrie a adunat în Panteonul său, sacrificiul tuturor eroilor care s-au jertfit pentru Țară de-a lungul istoriei noastre zbuciumate.

Glorie eternăși adâncă pioșenie, bravilor noștri înaintași pentru jertfa lor eroică!

La mulți ani camarazilor aflați în rezervă sau în retragere, ei fiind cei care și-au îndeplinit cu credință misiunea primită, luând parte la efortul conjugat pentru integrarea noastră în structurile NATO!

La mulți ani militarilor activi de toate gradele care slujesc astăzi cu devotament Țara sub drapel!

La Mulți Ani Bravă Armată Română!

DRAMA GENERALULUI GHEORGHE AVRAMESCU ȘI A FAMILIEI SALE

Gl bg (r) Dumitru BĂLUȚĂ

În fiecare an, cu prilejul **Zilei Armatei române**, ne aducem aminte de celebrul *Ordin de Zi nr 392 din 29 octombrie 1944*, emis de **generalul Gheorghe Avramescu**, comandantul Armatei a 4-a unde între altele preciza: „*La chemarea țării pentru dezrobirea Ardealului răpit prin Dictatul de la Viena, ați răspuns cu însuflețire și credință.....*”

Dar până să ajungă aici,bravul general român - un adevărat erou național a condus pe Frontul de Est, lupta Corpului Vânători de Munte din 9 iunie 1941 până pe 12 octombrie 1943. În calitate sa de comandant al Vânătorilor de Munte, generalul Gheorghe Avramescu a luat parte la toate operațiile desfășurate pe Frontul de Est pentru: eliberarea Bucovinei de Nord (3-8 iunie 1941), forțarea Nistrului și străpungerea fortificației Stalin (12 - 20 iulie 1941), bătălia Mării de Azov (24 septembrie - 3 octombrie 1941), cucerirea Sevastopolului (2 iunie - 4 iulie 1942) și înapoi, bătălia de apărare din Moldova (mai - august 1944).

Cunoscând bine situația trupelor aflate pe front, cu dotarea și echiparea precare, generalul Avramescu a încercat în repetate rânduri să aducă la cunoștința superiorilor săi starea reală a acestora. Cele mai multe din intervențiile sale energice au fost făcute din mijlocul infernului, dar în cele din urmă aveau să rămână însă fără rezultat.

Miercuri 7 ianuarie 1942, în a 200-a zi de război, generalul Gheorghe Avramescu, comandantul Corpului Vânătorilor de Munte îi trimitea un raport generalului Petre Dumitrescu, comandantul Armatei a 3-a, cu situația în care se aflau trupele române aflate pe frontul din Crimeea, pe care acesta l-a remis de îndată mareșalului Antonescu:

„Trupa este extrem de obosită. Este lipsită de orice aprovizionare și igienă. Militarii stau în frig și continuu îmbrăcați. Toate batalioanele sunt în linie. Ofițerii și trupa sunt plini de paraziți; sunt numeroase

*Gl VM Gheorghe
AVRAMESCU*

cazuri de scabie. Din această cauză nu se pot odihni. Tot timpul în ger și viscol; au stat sub cerul liber sau în mici adăposturi de stâncă. Efectivele au scăzut simțitor; sunt multe companii comandate de sublocotenenți și plutoane de sergenți. Din cauzele arătate mai sus moralul trupelor este evident scăzut; trupa nu mai acordă încredere promisiunilor șefilor”.

În ciuda acestor argumente, mareșalul a pus o rezoluție pe raport, care nu le-a fost de niciun ajutor comandanților și subordonaților români aflați pe front:

„Moralul trupei este ce este moralul ofițerilor. Ofițerii sunt deci cei adevărați vinovați dacă această situație este reală. Ofițerii de la comandamentul Corpului Vânători de Munte, de la comandamentele de divizie și până la comandanții de batalioane. Este evident că situația în care împrejurările războiului au dus trupele de munte și de cavalerie este foarte gravă. Sunt evenimente care nu au fost prevăzute, dar căroră trebuie să le facem față. Nimeni nu a socotit că în timpul iernii rușii vor fi capabili de atâtea reacțiuni și atâtea acte de inițiativă. S-a crezut și contat pe o stagnare. În fața situației create, ce era de făcut? Cu tot pericolul trebuia să retragem trupele? Se poate concepe o astfel de mentalitate? Trupele germane luptă de 5 ani, aleargă de pe un front pe altul fără răgaz, suferă de aceleași privațiuni și trăiesc și se zbat cu aceleași greutate și totuși se bat. O fac pentru țara lor. O fac pentru victorie. Iar noi ne-am obosit în câteva luni! În războiul trecut luptătorii noștri au îndurat în Moldova greutate și lipsuri mult mai mari și totuși nu au dat nici un semn de slăbire. Să se arate generalului Avramescu și comandanților de brigăzi surprinderea mea pentru lipsa lor de înțelegere. Pentru mine, care mă zbat pentru tot neamul, greutățile sunt mult mai mari și totuși nicioclipă nu m-am gândit să mă las copleșit de oboseală, de luptă. Nu mă las fiindcă ar fi o crimă. Să se lucreze neconținut asupra moralului ofițerilor care au moralul pe care îl au și l-au transmis și trupelor din cauză că nu sunt destul de căliți. Vor fi schimbați și retrași în rezervă de îndată ce va fi posibil... Asemenea situații sunt inerente războiului, dar comandanții de toate treptele ierarhice trebuie să dea dovadă de înțelegere și călindu-și sufletele să se ridice peste greutățile pe care le întâmpină. Numai în împrejurări grele se văd adevăratele virtuți ostășești de care corpul ofițerilor trebuie să dea dovadă știut fiind că moralul și valoarea unității este aceea a comandanților”.

Având în vedere înfrângerile suferite în confruntarea cu bravii noștri vânători de munte, sovieticii nu-l vor uita și mai cu seamă, nu-l vor ierta pe comandantul acestora, generalul Gheorghe Avramescu!

***

Pe Frontul de Vest i s-a încredințat comanda Armatei a 4-a cu care a participat la campania antihitleristă până în data de 3 martie 1945. Trupele de sub comanda sa au dezrobit Ardealul nostru istoric, redându-i libertatea care-i fusese răpită prin odiosul Dictat de la Viena și astfel **25 Octombrie** devenea **Ziua Armatei române**.

Suspectat de sovietici că ar intenționa să treacă frontul la nemți împreună cu familia, în noaptea de 2/3 martie 1945 generalul Gheorghe Avramescu a fost chemat la Comandamentul *Frontului 2 Ucrainean* dislocat în localitatea **Divin** din actuala Slovacie, unde a fost arestat fără nicio explicație. În același timp a fost arestat și șeful său de stat major, generalul de brigadă Nicolae Dragomir, originar din Craiova!

Multă vreme, arestarea celor doi generali români a rămas o enigmă. Cauzele, sau mai bine zis pretextele care au determinat această măsură criminală, care i-au vizat pe cei doi generali români și familiile acestora au continuat să rămână vreme îndelungată necunoscute.

Se pun în mod evident câteva întrebări:

- De ce a fost arestat generalul Avramescu?

- Se pregătea el cu adevărat în secret să treacă la nemți? Incriminările au fost total lipsite de probe. De altfel rușii au rămas până zilele noastre, adevărați „experți” în ticluirea de acuzații false.

Adevăratul motiv era în primul rând legat de acțiunile generalului Avramescu în Campania din Est. La acesta s-a mai adăugat și faptul că rușii aflaseră de planul regelui Mihai¹ de a înlocui guvernul Rădescu și în această ideeși-ar fi dorit să-l aducă prim ministru pe generalul Avramescu, un militar de mare prestigiu. Soluția regelui Mihai le-ar fi stricat însă în mod evident planul sovieticilor, care doreau să-l impună cu orice preț, la propunerea comuniștilor la cârma noului guvern, pe numitul Petru Groza.

Despre soarta generalului nu s-a mai știut nimic, multă vreme în România, ca și cum acesta nici n-ar fi existat. Nicio autoritate a statului român nu s-a mai interesat de fostul comandant al Armatei a 4-a, care luptase cu eroism alături de subordonații săi, pentru dezrobirea Ardealului nostru istoric. Primele informații aveau să fie oferite de către sovietici abia în anul 1963, la 18 ani după moartea generalului.

Adela Avramescu, soția generalului a fost și ea arestată imediat și dusă cu avionul la Moscova, apoi deportată în mai multe lagăre de prizonieri din Uniunea Sovietică, de unde avea să fie repatriată după 11 ani de detenție abia

*Gl Gheorghe
AVRAMESCU*

în luna ianuarie a anului 1956. Revenită în țară bolnavă și la o vârstă înaintată, soția generalului a solicitat pensia cuvenită de urmaș, declarând la tribunal, conform legislației în vigoare, „moartea prezumată” a soțului ei. Pe data de 8 decembrie 1962, Adela Avramescu își plângea amarul într-o scrisoare adresată lui Emil Bodnăraș: *„Astăzi, la adânci bătrâneți și suferindă duc o viață grea și plină de lipsuri .....oare cu ce am greșit ?”*

Pe 4 februarie 1963, generalul Gheorghe Cetină, șeful Direcției Financiare la Ministerul Forțelor Armate, a solicitat Ministerului Justiției, Direcția Coordonării Judiciare, să intervină la Tribunalul Suprem al URSS pentru „obținerea datelor” în legătură cu „dispariția” generalului Gheorghe Avramescu pe frontul antihitlerist.

Iată răspunsul Crucii Roșii a URSS trimis abia în vara anului 1963:

„Generalul de armată Avramescu Gheorghe, născut în anul 1884, a decedat la 3 martie 1945 în apropiere de orașul Iasbereni, în urma unui bombardament al aviației germane. El a fost înmormântat la Sashalom - un cartier al orașului Budapesta”.

Cu aceeași ocazie a fost pusă la dispoziția românilor o fotografie cu mormântul generalului și s-a mai comunicat că Felicia Sturdza, fiica generalului „s-a sinucis la 6 martie 1945”, fără a se cunoaște motivele (și de ce s-ar fi sinucis o mamă știind că va lăsa în urma sa un copil de doar 11 luni? - n. n.) și nici locul unde a fost înmormântată.

Mormântul de la Sashalom al gl Gh Avramescu²

Fotografia a dat posibilitatea reputațiilor istorici col (r) dr Alesadru Duțu și cercetător Florica Dobre să identifice locul și să solicite autorităților române pentru a face demersurile necesare reînhumării osemintelor generalului în țară.

În urma cercetărilor efectuate după 1990 de către Paltin Sturza³ pe cont propriu la Arhivele sovietice, a rezultat că de la Comandamentul Frontului 2 Ucrainean, generalul Gheorghe Avramescu a fost urcat într-un automobil, împreună cu generalul rus Koriolov și doi locotenent-colonei sovietici, ultimii și generalul român luând loc pe bancheta din spate. În apropiere de Iasbereny, coloana de automobile ar fi fost atacată de aviația germană. Și așa cum se întâmplă în filmele sovietice, cu excepția generalului român toți ceilalți au reușit să se salveze, singura victimă fiind Gheorghe Avramescu, care culmea ar fi fost lovit (a se citi *împușcat*) de un glonț tras dintr-un avion nemțesc, direct în frunte. Cele întâmplate în noaptea de 2/3 martie 1945, i-au fost prezentate de L P Beria lui I V Stalin, într-un raport detaliat, având anexate „documente justificative” (fotografii, detalii tehnice, chiar și declarația generalului Nicolae Dragomir, șeful de stat major al Armatei a 4-a, aflat și el în stare de arest într-un automobil din convoiul sovietic). Însă nici urmă de informație furnizată autorităților române, până în anul 1963!

Paltin Sturdza a aflat cu stupeoare că mama sa Felicia, care se găsea în stare de arest s-a otrăvit cu cianură de potasiu pe 6 martie 1945, după ce aflase despre moartea tatălui și deportarea mamei în Uniunea Sovietică.

În toamna anului 2000, osemintele generalului Gheorghe Avramescu aveau să fie reînhumate în Cimitirul Militar din Cluj-Napoca, în cadrul unei ceremonii militare, astfel că după 55 de ani de la moartea sa, **bravul general-Gheorghe Avramescu** revenea în pământul patriei pe care se născuse.

Note:

1. Răspunzând unei întrebări în cadrul ultimului interviu acordat în anul 2008, fostul suveran a afirmat atunci că pentru el „*cei mai de încredere generali au fost: Gheorghe Mihail, Gheorghe Avramescu și Aurel Aldea*”;

2. Primul mormânt al generalului - 3 martie 1945 de la Sashalom (un cartier al Budapestei), fotografie trimisă de sovietici în 1963, la insistențele autorităților române;

3. Nepotul generalului în vârstă de doar 11 luni se afla și el în martie 1945, undeva în spatele frontului împreună cu mama sa și avea să ajungă în cele din urmă în grija unor rude.

PORTRETE DE EROI

NICOLAE VULOVICI

„Cântărețul luptelor și al biruințelor”

Motto

*„Nu există datorie mai sfântă decât slăvirea
amintirii eroilor. Să-i pomenim cu slavă și să
ardem candelile nestinse pe mormintele lor”.*

I Gh. DUCA

Născut la data de 8 iunie 1877, în orașul Calafat din județul Dolj, **Nicolae VULOVICI** a fost unul dintre principalii poeți militari români, creatori de versuri cu tematică patriotică și militară.

Părinții săi Ștefana și Petre Vulovici i-au asigurat copilului o educație aleasă, îndrumându-i cu grijă pașii pe calea învățământului preuniversitar la școlile din orașul său natal. Dorind să îmbră-

*Elev caporal
Ana-Ruxandra
GEORGESCU*

țișeze cariera militară, tânărul calafetean și-a continuat apoi studiile la **Școala Militară de Artilerie și Geniu din București**, absolvind în arma geniu „*Promoția 1 iulie 1900*”, purtând cu mândrie pe umerii săi gradul de sublocotenent. A fost transferat ulterior în arma infanterie, devenind astfel și absolvent al **Școlii Militare de Infanterie și Cavalerie** și apoi repartizat la **Regimentul 26 Infanterie „Rovine”** din garnizoana Craiova. În anul 1906 a fost avansat la gradul de locotenent, iar doi ani mai târziu a fost transferat la Fălticeni, pentru ca în 1912 să devină căpitan și să fie încadrat la **Regimentul 15 Infanterie „Războieni”**, unitate cu garnizoana de reședință la Piatra Neamț.

Concomitent cu îndeplinirea obligațiilor de serviciu, căpitanul Nicolae Vulovici și-a dezvoltat o mare pasiune pentru poezia patriotică, urcând cu succes primele trepte ale afirmării sale pe tărâm literar. Astfel, în perioada antebelică a participat în mod sistematic la viața literară din inima Olteniei, contribuind la apariția în anul 1903, a publicației „**Noua Revistă Olteană**”. Începând cu următorul an, avea să colaboreze activ și la prestigioasa revistă „*Ramuri*”, cu înclinații spre curentul sămănătorist, care mai dezbătea în paginile sale și problematica țărănească gravă din acea perioadă, ce avea să culmineze cu *Răscoală din 1907*. Principalul teoretician al acestei reviste a fost chiar marele nostru istoric, Nicolae Iorga. De asemenea Nicolae Vulovici a publicat volumele „*Vitejești Poezii*” în anul 1906, apoi „*Stihuri Oțelite*”, în anul 1909. În perioada petrecută la Piatra Neamț a publicat numeroase poezii în revistele zonei, precum: „*Sămănătorul*”, „*Neamul românesc literar*”, „*Fluerașul*” și multe altele.

Liniștea poetului-ofițer avea să fie însă spulberată odată cu intrarea României în Primul Război Mondial, eveniment care l-a găsit încadrat în Regimentul 15 Infanterie „*Războieni*” din subordinea Diviziei 7 Infanterie „*Roman*”.

Temerarul căpitan Nicolae Vulovici avea să cadă la datorie pe data de 8 septembrie 1916, la Miercurea Ciuc, în luptele purtate pentru eliberarea Transilvaniei. Istoricul român Constantin Kirițescu, scria în volumul I din emblematica sa lucrare, „*Istoria Războiului pentru Întregirea României 1916-1919*”:

„*La atacul Cic-Seredei¹ a murit de moartea cea mai aleasă a eroilor, căpitanul poet Nicolae*

Vulovici. Unul, din rasa poezilor soldați, a lui Koerner și Petöffi, pe cari dacă nu i-a egalat în

*Bravul căpitan
Nicolae VULOVICI*

geniu poetic, desigur că nu le-a stat înapoi ca simțire și avânt. El a căzut, pe când comanda o companie din batalionul de avangardă a Regimentului 15 „Războieni”, lovit de un glonț în frunte. A murit de moartea pe care a dorit-o și a chemat-o în versurile sale vitejești”:

*<<De o să mor, Tu, Doamne, dă-mi o moarte vitejească,
Un glonte-n floarea din chipiu – în lupte mă izbăvească!
Nu vroiu să mor pe căpătâiu, – cum mor toți nevoiașii,
Pe-oțele ori pe-un mușuroiu – adorm pe veci ostașii!>>²*

Căpitanul poet Nicolae Vulovici a fost decorat cu medaliile „**Răsplata muncii**” clasa a II-a, „**Bărbăție și credință**” și cu ordinul „**Steaua României**” post-mortem, fiind supranumit „Cântărețul luptelor și al biruințelor”, de către Eugen Marinescu în cartea sa cu același titlu. Pentru eroismul său, căpitanul-erou Nicolae Vulovici a fost avansat în gradul de **maior post-mortem**. El va rămâne de-a pururi în istoria românilor ca un brav oltean, în a cărui inimă sentimentul de patriotism și dragoste pentru țară nu s-au stins decât odată cu viața lui însăși, în misiunea sa de a apăra pământurile României.

Destinul i-a hărăzit așadar, nașterea în timpul *Războiului de Independență* și moartea în *Războiul Întregirii*, la vârsta de doar 39 de ani!

Pentru spiritul lui de sacrificiu, „Istoria militară a poporului român” avea să-l așeze pe **maiorul post-mortem Nicolae Vulovici** la loc de cinste în „Panteonul” Eroilor Neamului Românesc.

Trupul neînsuflețit al eroului a fost înmormântat în *Cimitirul Eroilor* din Miercurea Ciuc, iar după război osemintele sale au fost aduse și reînhumate la Craiova.

În fine, doresc să mai menționez că numele eroului nostru calafetean, „*Căpitan Nicolae Vulovici*” a fost atribuit unei străzi din cartierul Brazda lui Novac de către municipalitatea orașului Craiova, în semn de adâncă prețuire pentru jertfa sa supremă.

Bibliografie:

1. Miercurea Ciuc;
2. Kirițescu Constantin, „Istoria războiului pentru întregirea României 1916-1919”, vol I, București 1922, pag 254.

Notă:

Ana-Ruxandra Georgescu este elev caporal în clasa a X-a B la Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova. Este binecunoscută pentru pasiunea cu care studiază Istoria noastră națională sub îndrumarea atentă a doamnei profesor Cadea Nori.

Spre mândria colegilor, profesorilor și concitadinilor săi, performanțele excepționale obținute în acest domeniu, au depășit cu mult limitele Olteniei, prin participarea la a XXXX - a ediție a concursului organizat de Oficiul Național „Cultul Eroilor”, unde s-a clasat pe **locul I la secțiunea „Eseu”**

Elev caporal Ana-Ruxandra Georgescu debutează cu succes în paginile revistei „Rezerva Oștirii Doljene”, ocazie cu care o felicităm urându-i o colaborare rodnică cu publicația noastră și multe împliniri pe treptele devenirii sale militare și literare.

Gl bg (r) Dumitru Băluță

JERTFA SOLDATULUI ROȘIOR

Coborând cu gândul în istoria Romanișului de altădată, îmi stăruie în minte viața risipită a unui soldat aidoma multor alte vieți distruse de-a lungul timpului. Este vorba despre un OM care și-a slujit țara cu prețul vieții lui, pentru liniștea generațiilor noastre viitoare.

Fiu de țărani gospodari, **LUNGU ȘTEFAN MĂRIN** s-a născut într-o familie cu patru frați, pe data de 1 mai 1913 la **SCĂRIȘOARA**, localitate din județul Romaniș (azi județul Olt) situată atunci ca și acum, pe

același mal drept al râului Olt.

Până să vină războiul, nici prin cap nu i-ar fi trecut lui Mărin că ar putea să devină cândva erou și mai presus de toate „*Emblema soldatului roșior*” căzut la datorie, în îndepărtatul Stalingrad.

Un țăran simplu, fără avere și ranguri, dar un soldat patriot cu spirit de sacrificiu, care ni se înfățișează în fața ochilor noștri, fără prea

*As med SS Simona
FRENȚESCU*

multă osteneală în lumina participării cavalerie române la încleștările dramatice de pe Frontul de Est.

Cavaleria, a doua armă ca pondere în structura Armatei române a fost reprezentată cu cinste și de **Regimentul 2 Roșiori „Prunaru”**, aflat în subordinea **Diviziei 1 Cavalerie**, cu garnizoana de reședință la Timișoara.

Chemat cu ordinul de mobilizare la arme de lacoarnele plugului, în luna iunie a anului 1941, Lungu Marin, lasă în urma sa o soție cu un copil în vârstă de doar doi ani și se deplasează călare pe calul său, la regimentul din Banat.

După un timp de pregătire pleacă urmându-și calea în lungul șir al operațiilor militare pentru dezrobirea teritoriilor samavolnic ocupate de bolșevici. După trecerea Prutului cavaleriștii români aveau să se remarce prin glorioase fapte de arme pe câmpurile de luptă din Transnistria, Odessa, Cotul Donului și mai departe până la Stalingrad.

*Lungu Marin cu soția
Agapia și fiul Ilie*

În vara și toamna anului 1942, prezența **Regimentului 2 Roșiori „Prunaru”** era justificată de concepția general-strategică de a împinge forțele sovietice spre est cât mai departe, pentru securitatea terestră, aeriană și navală a României.

Într-o carte poștală trimisă acasă de la cota 135 din dispozitivul divizionului de artilerie, pe 23 noiembrie 1942, soldatul Lungu Marin mărturisea că unitatea sa se află în apărare, dispusă pe un front prea larg în raport cu posibilitățile sale reale de care dispunea. În aceste condiții de luptă inegală în perioada decembrie 1942- 1 februarie 1943, regimentul a căzut în încercuire înregistrând numeroase și grele pierderi, timp în care și soldatul cavalerist Lungu Marin a fost rănit.

Roșiorii noștri au rezistat eroic până în dimineața fatidicei zile de 1 februarie 1943 când situația a devenit dramatică pe întreg frontul armatelor române.

Cuprins de neliniște și dor de casă, atunci când moartea îl pândea la tot pasul, Lungu Marin se afla în câmp deschis, după o noapte cu viscol, zăpadă și ger năprasnic în tranșeele morții unde și-a văzut camarazii uciși de schijele obuzelor sau călcați de șenilele tancurilor sovietice.

Ziua a debutat cu o mare vărsare de sânge și soldatul roșior Lungu Marin a pierit în iadul acelei dimineți strivit de șenilele unui tanc sovietic, respectându-și cu sfințenie ordinul „Mergi înainte!”. Aici a făcut supremul sacrificiu cu dor de țară și de casă, năruindu-se toate visurile lui acolo pe pământ străin departe de locurile sale natale.

Soția sa Agapia a primit vestea profund îndurerată de pierderea soțului și a rămas să-și crească singură unicul fiu, beneficiind în cele din urmă de o pensie de urmaș.

Cavaleriștii români în marș spre un nou aliniament

Titlul se va păstra curat.
Orice rectificare se va face
numai de Casa I. O. V. R.

ROMANIA
318944

MINISTERUL DE RĂZBOIU
SERVICIUL PENSILOR, MILITARE
GRADE INFERIOARE

TITLUL DE PENSIE

Lei 1956.= lunar

Nr. 81227

Având în vedere art. 4, 6, 7 și 14 din legea pentru reformarea și pensionarea gradelor inferioare pentru infirmități sau boale dobândite în timpul și din cauza războiului, decretată cu Nr. 794 din 3 Septembrie 1941 și art. 7, 36, 37 și 43 din regulamentul acestei legi;
Având în vedere actele din dosarul Nr. 81227

Se recunoaște Văduvei Lungu St.-Marin Agapia soție cu un copil Ilie nasc. la 14.Iunie 1939, ai sold. Lungu St. Marin fost în reg. 2 Roșiori etg. 1935 disp în camp. 1941 la Stalingrad la 1.II.1941

domiciliat în comuna Scărișoara, județul Romanați,
o pensie de 1956.= lei pe lună cu începere dela 1 Iulie 1943

Această pensie se va plăti trimestrial din fondurile Casei I. O. V. R., prin percepatorul local sau Administrația Financiară a județului respectiv.
In caz de: ~~moarte sau recăsătorie a văduvei, moarte căsătorie sau împlinire de 21 ani a copilului~~
acest titlu se va înapoia Casei I. O. V. R.
La București, la 14.II.1944

În pensia totală de lei 1956 se cuprinde:

- Lei 938 pensie de bază;
- Lei 422 spor de familie;
- Lei 272 spor de 20% în baza legii Nr. 293/42;
- Lei 324 spor de 20% în baza legii Nr. 857/42.

Șeful Serv. Stab. Drept. Gr. If.
Maior N. FRANC

Șeful biroului,

NOTĂ. — 1) A se completa după caz, adică: pentru văduve fără copii: „moarte sau recăsătorie”; pentru văduve cu copii: „moarte sau recăsătorie a văduvei, precum și în caz de moarte, căsătorie sau împlinire de 21 ani a fiecărui copil”; pentru

ATENȚIUNE. — 1) Conform instrucțiunilor Nr. 100/943, plata prezentului titlu de pensie începe din prima zi a lunii următoare emiterii lui.
2) Controlați dacă titularul acestui titlu și-a primit drepturile transferorii la zi, calculate așa după cum se arată în titlu.
3) În cazul că a primit mai puțin sau nu a primit deloc, i se va achita la zi drepturile bănești cuvenite.

Numele **soldatului Lungu Marin** din Scărișoara a devenit vrednic de aducere aminte pentru tributul de sânge plătit împreună cu camarazii săi cavaleriști din Divizia 1 Cavalerie, dormindu-și somnul de veci departe de țară, în **Cimitirul Militar Român de la Rossașka!**

La aproape opt decenii de la moartea sa, îi aducem **eroului-soldat roșior Lungu Marin** prin intermediul acestui articol, un pios și binemeritat

omagiu pentru sacrificiul lui suprem în numele legământului sacru făcut cu Țara. Faptele lui de arme și ale camarazilor săi au străbătut negura timpului și vor rămâne pentru eternitate în arhiva sentimentală a urmașilor lor.

Cimitirul Militar Român de la Rossaška^{5!}

NOTE BIBLIOGRAFICE:

1. Jale și eroism românesc la Cotul Donului 1941-1946, prof. dr. Dumitru V Marin ;
2. Grenadieri trădați, Helmut Weltz ;
3. Odessa, gustul amar al victoriei, Manuel Stănescu;
4. Misiuni de sacrificiu, Alexandru Armașși Sorin Turturică.
5. Realizată în anul 2015, necropola de onoare românească adăpostește rămășițele pământești a 1 644 militari români căzuți la datorie în cea mai crâncenă bătălie a secolului trecut - bătălia de la Stalingrad. Potrivit datelor de arhivă, Oficiul Național pentru Cultul Eroilor a mai identificat mormintele a 4 361 de militari români morți în lupta de la Stalingrad și înhumați în alte 65 de necropole de război.

Notă:

Doamna Simona Frentescu este asistent medical la Secția de Cardiologie a Spitalului Județean de Urgență din Craiova. Este licențiată a Facultății de asistente și moașe din Craiova și deține un master în managementul Unităților Sanitare în cadrul Universității de Medicină și Farmacie din Craiova.

În anul 2015 a refăcut (pe cheltuială proprie) împreună cu mama sa, drumul parcurs de **bunicul său eroul Siclitaru Constantin**, participând alături de oficialități române și ruse la inaugurarea pe 25 Octombrie a **Cimitirului Militar Român din Rossaška** din apropiere de Stalingrad (azi Volgograd).

Doamna Simona Frentescu impresionează atât prin convingerile sale și atașamentul la valorile noastre naționale cât și prin respectul profund față de jertfa înaintașilor. Este un excelent colaborator la revista „*Oltenia Eroică*”, iar astăzi debutează și în paginile revistei „*Rezerva Oștirii Doljene*”, prilej cu care redacția îi adresează *Sincere felicitări!*

G l b g (r) Dumitru Băluță

CURIERUL LITERAR

UN MAESTRU AL FANTEZIEI ȘI AL IRONIEI

Prof. Lucia DUICAN

Motto

„Scriu de multă vreme versuri, dar încă nu știu cum se nasc. Consider poezia ca pe ceva foarte înalt. O metodă de cunoaștere aproape științifică ... metodă uneori mai eficace decât orice calcul, pentru că ei îi stă la îndemână intuiția. Pune în mișcare forțele cele mai adânci și mai puternice din om – forțe cu care nu te joci.”

Marin Sorescu

Poet, eseist, traducător, prozator și dramaturg, cu opere ce i-au fost publicate în mai mult de 20 de țări, poate cel mai tradus scriitor din istoria literaturii române cu peste 60 de cărți apărute în străinătate, Marin Sorescu, s-a născut la 29 februarie 1936 (deși în buletin a avut trecută data de 19 februarie), în localitatea Bulzești, județul Dolj, fiu al lui Ștefan Sorescu și al Nicoliței (născută Ionescu). A fost al cincilea din cei șase copii dintr-o familie de țărani olteni. Cum această zi este una rară, scriitorul își serba ziua de naștere odată la patru ani.

Preocupările lui Marin Sorescu, în domeniul culegerii și valorificării unor motive populare, datează încă din perioada studiilor gimnaziale. Scriitorul a făcut gimnaziul la Școala din Murgăși, județul Dolj, iar în primul său caiet de versuri, clasice și personale, cu tentă ironică – datat 1948 – a inserat câteva proverbe, snoave, anecdote.

A fost elev al Liceului „Frații Buzești” din Craiova, însă în anul 1950 s-a transferat la Școala medie militară din Predeal. Încă din perioada studiilor liceale (1950-1955), Marin Sorescu și-a arătat preocuparea pentru creațiile populare. Pe 2 octombrie 1952 elevul de liceu militar, Marin Sorescu, împreună cu profesorul de limba română, Simion Bărbulescu, întemeiază cenaclul literar „Nicolae Bălcescu” în cadrul unei ceremonii la care au participat comandantul liceului, cadrele militare și profesionale, dar și elevii instituției. Cu toată sensibilitatea sa, chiar dacă e greu de imaginat, poetul a reușit să suporte rigourile militare ale școlii.

Primele epistole, adresate fratelui său, George (prieten și sprijin), datate din 1953, Sorescu Șt. Marin prin amănuntele pe care le dă, lasă să se înțeleagă că nu are deloc vocație de pandur. Se simte în armată ca „*viermele în hrean*”. Așa că în noiembrie 1954 este „*lăsat la vatră*” și își anunță fratele mai mare că este gata să scoată apă din piatră, că „*frigu-i dă ocol și parale n-are – un pol ...*” „*A ajutat la muncile agricole, a cules porumb, a dat cota către stat și, din ceea ce a mai rămas (mai nimica), pregătește o pâine nouă...*” Umor puțin cam trist.

Lăsarea la vatră a ostașului Sorescu Șt. Marin a fost una „*cu cântec*”. Întors la Bulzești după terminarea studiilor, el trimite hainele militare prin poștă și, crezându-se eliberat de o povară, se gândește la cariera sa civilă. Numai că armata îl declară *dezertor pe indisciplinatul* Sorescu. Mergând la Bălcești, o localitate de pe malul Oltețului, pentru a-și procura actele necesare, este reținut pentru neprezentare la unitate, dus la Jandarmeria din Craiova, apoi la Bacău, Sibiu și Cluj.

Coșmarul elevului Sorescu este risipit de intervenția familiei, dar și de flerul poetului în devenire. Fratele George, impulsivat de mamă, îl vizitează în arest și-i duce pentru întremarea fizică o pâine de țară și un pui fript. Într-un final, scapă din arest și cu sprijinul unui colonel - literat care, pentru a se convinge că dezertorul Sorescu Șt. Marin are talent poetic, îl pune la probă cerându-i să compună, în timp de două ore, o poezie... Soldatul o compune într-o oră și poezia este, după cât se pare, destul de convingătoare. Decizia comisiei este „*liber să mergi la facultate*”.

Studiile universitare le-a făcut la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Facultatea de Filologie, mai întâi la Secția de limba și literatura rusă, de unde s-a transferat apoi la Secția de limba și literatura română.

Trecând peste ironiile criticului, putem savura excepționalele povești de viață ale autorului. Așa cum spunea maestrul, „*Trebuie să-i dăm drum vieții, așa cum ne vine exact, să nu mai încercăm să facem legături care nu țin. De când spun cuvinte fără șir, simt că-mi recuperez ani frumoși din viață.*”^{vi}

Citind scrisorile lui Marin Sorescu descoperim că *ironicul* nu a avut o adolescență strălucită și că perioada studiilor sale universitare a fost, aproape un coșmar.

Putem spune că liceul militar nu a fost cea mai bună opțiune, dat fiind faptul că a devenit unul dintre cei mai importanți scriitori contemporani. Nu știm ce ar fi câștigat armata română, însă un lucru rămâne cert - literatura română a câștigat enorm.

În anul 1959 debutează cu poezie în revista „Viața studentescă”. După terminarea facultății este repartizat ca redactor la această revistă, iar din 1963 se transferă ca redactor la revista „Luceafărul”.

În anul 1964 îi trimite câteva din scrierile realizate lui George Călinescu, care avea să remarce că: „*Fundamental, Marin Sorescu are o capacitate excepțională de a surprinde fantasticul lucrurilor umile și latura imensă a temelor comune*”. În fapt, Călinescu a fost primul și singurul critic literar care a anticipat vocația lui Marin Sorescu. La 23 octombrie 1964, Călinescu a publicat, entuziast, tableta „*Un tânăr*”, în „*Contemporanul*” și astfel talentul lui Marin Sorescu a primit un elan semnificativ în cariera sa literară.

A publicat primul său volum, „*Singur printre poeți*”, în 1964, iar de atunci s-a impus în literatură datorită stilului său degajat și ușor ironic, fantezist și deconcertant. „*Nu întâmplător poetul a debutat cu parodii. Spiritul parodic trebuie considerat însușirea principală a întregii lui literaturi*”^{vii} afirma Nicolae Manolescu.

Chiar George Călinescu l-a intuit pe marele poet de mai târziu și i-a fixat reperele importante ale personalității artistice, după numai câteva poeme apărute în presa literară a vremii – „*Este entuziast și beat de univers, copilăros, sensibil și plin de gânduri până la marginea spaimei de ineditul existenței, romantic în accepția largă a cuvântului*”^{viii}.

A urmat o serie întreagă de volume de poezie, cele mai importante fiind „*Poeme*”, pentru care Sorescu primește, în 1966, Premiul Uniunii Scriitorilor – un premiu pe care avea să îl mai primească încă de cinci ori pe parcursul vieții și creației, „*Tușiți*” – în 1970, „*Suflete, bun la toate*” – în 1972, ciclul de 4 volume intitulat „*La liliaci*” – apărute în anii 1975, 1977, 1980 și 1988, un întreg univers poetic construit pornind de la un cimitir cu acest nume și volumul pentru copii „*Cirip-ciorap*” – apărut în anul 1993.

Este printre puținii scriitori romani care au avut tăria să abordeze întreaga gamă a literaturii inclusiv traduceri din clasicii ruși.

În anul 1966 a participat la Bienala de poezie de la Knokke-Le-Zoute, Belgia, în perioada 1966 – 1972 a fost șef la Studioul Cinematografic „*Anima-film*” din București, în anii 1970 – 1971 a participat ca membru la Programul internațional pentru Scriitori al Universității din Iowa - SUA, iar în anul 1972 a obținut o bursă de studii pentru un an la Academia de Artă din Berlinul de Vest.

Debutul în poezie al lui Marin Sorescu se face sub ***specie ludi***, parodia fiind o formă de manifestare a libertății ludice. Este o manifestare a conștiinței poeziei ca joc ce își poate permite să demonstreze o serie de discursuri poetice convenționale și să le reorganizeze apoi în registru comic. Familiaritatea și dezinvoltura cu care Sorescu abordează nu numai aceste texte, dar și teme mari ale literaturii mai târziu sunt forme de manifestare a libertății inerente

jocului. Cadrul scenic ales de Marin Sorescu este cel al banalului cotidian. În acest limbaj traduce poetul întâmplările majore ale existenței.

Aparținând „*generației '60*”, Marin Sorescu a fost totuși o apariție derutantă în spațiul literelor românești. Generația sa, din care s-au desprins vârfuri reprezentative ale poeziei autohtone – Nichita Stănescu, Ana Blandiana, Cezar Baltag, Ioan Alexandru, Ileana Mălăncioiu, Mircea Ivănescu - reface puntea de legătură cu generația interbelică, procedând la o recuperare, pe căi diferite, a lirismului. Această generație își păstrează încă statutul de reper în poezia postbelică.

„*Convorbiri literare*”

Cu toate că în opera sa se înregistrează fine influențe blagiene, barbiene, bacoviene, argheziene, Marin Sorescu este printre puținii, dacă nu chiar singurul, care pare a nu continua pe niciunul din vârfurile generației interbelice în mod evident, înscriindu-se totuși în tendința generală de reabilitare a poeziei adevărate.

Poate pentru că a debutat cu poezie, Marin Sorescu a fost considerat în primul rând poet, deși el s-a dovedit o personalitate artistică complexă, abordând toate genurile literare de la poezie, la teatru, critică, eseu, proză. S-a afirmat că „*universul literaturii lui Marin Sorescu este nelimitat sub aspect fizic, fără a avea totuși înfățișarea unui bazar, ci rămânând organic și coerent, fiindcă este expresia nu a unei lumi, ci a unui fel de a privi lumea.*”^{ix}

Ca dramaturg, Sorescu a abordat, în general, teatrul existențialist și al absurdului. Teatrul său a fost etichetat, pe bună dreptate, ca *teatru poetic*, proza, critica și eseul scrise de el au o anume subiectivitate, un narcisism propriu unei structuri fundamental lirice. Toată lumea este de acord că există o *amprentă Sorescu*.

Dintre piesele remarcabile menționăm „Iona”, apărută în revista „Luceafărul”, în ianuarie 1968 și la Editura pentru literatură, dar și piesa „Există nervi”, publicată, de asemenea, în „Luceafărul”, „Paracliserul” – apărută în 1970, „Matca” – în 1973, „Pluta meduzei” – în 1974, „Setea muntelui de sare” – în 1974, „Răceala” – în 1976, „A treia țepă” – în 1980 și „Vărul Shakespeare” – scrisă în anul 1988.

Din opera lui Marin Sorescu, mai menționăm volumele de proză – „Trei dinți din față” – publicat în 1977, „Viziunea vizuinii” – apărut în 1981 – și eseurile – precum „Teoria sferelor de influență” – scris în 1969, sau „Starea de destin” – 1976, Sorescu este autorul unor interviuri despre poezie cuprinse în „Tratat de inspirație” – apărute în 1985, dar și al unor cronici literare, precum „Ușor cu pianul pe scări” – apărută în anul 1986 și al unor lucrări literare pentru copii – „Unde fugim de acasă?” – în 1967.

Marin Sorescu a fost și un remarcabil traducător, transpunând integral, în limba română, creația poetică a lui Boris Pasternak, în volumul „Lirice”.

Atât cât a putut și cum a putut în interiorul unui sistem cultural care, chiar atunci când a părăsit metoda unică de creație, n-a părăsit niciodată ideea că arta trebuie să fie în slujba politicii. Sorescu a intrat de la început în conflict cu „impiegații de mișcare”, cum le-a zis el, odată, cenzorilor, și a căutat să se strecoare cu dibăcie printre interdicții, apreciază Eugen Simion.

În perioada 1978 – 1990 a fost redactor-șef la revista craioveană „Ramuri”, al cărei nivel estetic l-a ridicat, a publicat creații ale scriitorilor români importanți, inclusiv din zona Olteniei, dar și nume importante din afara României, a inserat numeroase interviuri cu renumiți scriitori străini. Tot în această perioadă a adus la revistă foarte mulți tineri, care însă peste ani aveau să îi dea fostului lor mentor ... o lovitură de grație, fiind forțat să plece în urma unei scrisori pe care mai mulți redactori ai revistei au semnat-o.

Aprecierea de care s-a bucurat în România a avut de suferit în anii '80, când, în urma participării la ședințele unei organizații mistice internaționale, „Meditația transcendențială”, a intrat în dizgrația regimului Ceaușescu, fiind consemnat la domiciliu forțat, pentru o scurtă perioadă, ulterior intervenind în favoarea sa, cu succes, Adrian Păunescu, pe atunci foarte influent.

Scriitorul afirma: „Când, după decembrie 1989, au dispărut „impiegații”, au apărut procurorii morali ai literaturii”. Aceștia au început să-i reproșeze că nu și-a dat foc în piața publică și că, în loc de temniță, a ales Academia (...)

Pentru activitatea literară deosebită, Marin Sorescu primește premiul Academiei Române în anii 1968 și 1977.

Pe lângă premiile care i-au fost decernate în țară, și în străinătate i-au fost acordate distincții precum: Premiul Herder, Viena (1991), Medalia de Aur pentru poezie „Ospiti Napoli” (1979), Premiul „Fernando Riello”, Madrid (1983), Distincția „Le Muse”, Accademie delle Muse, Florența (1978). Premiul „Felix Romuliana”, Belgrad (1994).

În 1992, a obținut doctoratul în filologie la Universitatea din București, tema tezei fiind „Insolitul ca energie creatoare, cu exemple din literatura română”.

Fără a fi membru al vreunui partid politic, după Revoluția română din 1989, Marin Sorescu a ocupat funcția de Ministru al Culturii în cadrul cabinetului Nicolae Văcăroiu (25 noiembrie 1993 – 5 mai 1995).

A fost membru al Academiei Române, al Academiei Mallarmé din Paris, al Academiei Europene de Știință și Artă din Veneția, al Academiei de Arte, Știință și Profesii din Florența. De asemenea a fost și președinte al Uniunii Scriitorilor din Craiova.

Puțini cunosc un amănunt extrem de interesant din viața lui Marin Sorescu. Acesta a fost propus pentru Premiul Nobel pentru Literatură, de către Academia Română, în anii 1983 și 1992 dar n-a fost să fie; românii sunt norocoși doar atunci când este vorba de eșecuri, mai ales dacă te ajută și confrății.

Mai puțin cunoscută este pasiunea lui Sorescu pentru pictură, aceasta fiind materializată prin numeroase **expoziții în țară** - Brașov, 1989, Cluj-Napoca, 1990, sau București, 1992, dar **și peste hotare** - Irlanda, 1991 și Paris, în 1992.

Marin Sorescu, figură marcantă a poeziei românești contemporane, a dispărut prematur, pe 8 decembrie 1996, la București, la vârsta de 60 de ani. „Și

am lăsat vorbă, în amintirea mea, măcar la soroace mari, universul întreg să fie dat lumii de pomană.”⁶

A lăsat în urmă o operă de primă importanță și o arhivă care încă își așteaptă cercetătorii.

NOTE:

1. „*Scrisori de familie*” publicate de George Sorescu, fratele poetului;

2. <http://autori.citatepedia.ro/de.php>, Marin Sorescu, citat celebru din **Marin Sorescu**;

3. Nicolae Manolescu, *Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură*, Editura Cartea Românească, Ediția a II-a, 2019;

4. George Călinescu în rubrica *Cronica optimistului* din revista *Contemporanul*;

5. Mircea Iorgulescu, *Scriitori tineri contemporani*, Editura Eminescu, 1978;

6. <http://autori.citatepedia.ro/de.php>, Marin Sorescu, citat celebru din **Marin Sorescu**.

STRĂMOȘ

Mă uit la tine, mi se pare că te cunosc de undeva.....
Nu ești bunicul care odată din vârf de munte cobora?
Aveai opinci, desagă-nspate și cioareci albi dintr-o aba!
Pe cap purtai căciulă dacă și-un zâmbet ochii-ți lumina!

Ești tu, cel desenat în carte și pe Columna lui Traian?
Ești tatăl Anei lui Rebreanu, ce dus pe gânduri rămânea?
Ești Ion sau Gheorghe...nu contează...tu ești legat de-acest pământ.
Privește Dumnezeu și tace, dar pentru mine ești un Sfânt!

Doina BONESCU

ROMÂNIA, ȚARA MEA!!!

De e vară sau e iarnă, călăuză mi-e o stea,
Vorba din străbuni rămasă: România-i țara mea!
Ne-au dorit multe popoare, slavi și huni, austrieci

Și puhoaiie otomane....și fanarioții greci...
Am rămas masa rotundă, lanțul Munților Carpați
Și cu Delta răsfirată în trei brațe, ca trei frați.
Bată vântul cât o bate, crivățul din răsărit,
Din apus ne vin tornade și mulți care au mințit.
Și de-o fi vreo vijelie sau va fi parfum de crin
Eu voi merge înainte fără capul să-l inclin.

EDEN

Buchet de flori pe vechi pian, îmi duce gândul înapoi,
Când ascultam Chopin și Bach... și pe Enescu, de la noi.
Și dacă nu era pian, era vioara cea măiastră...
Un Ciprian venit în cântec cu doina noastră românească.
Și dacă nu era vioară, era Luceafărul în zori,
Să lumineze zarea toată cu versuri pentru muritori.
Și dacă nu era nici versul, oglindă-i apa Jiului,
Ce aducea piatră cu piatră, Coloana Infinitului.

Și dacă Jiul n-ar fi fost, priveam pe deal în depărtare
O Păstoriță desenată de Grigorescu, în culoare!
Și dacă n-ar fi fost nici deal, decât un gol de mare seacă,
Un Dumnezeu ar fi grăit: -Aici un Eden să se nască.

Versuri, vol - POEME DE DOR.

PRIVESC ÎN OGLINDĂ

Am părul alb, iar timpul mă apasă
Pe umerii ce încă mai sunt drepti,
Vă scriu povestea-mi amoroasă
În versuri precum foarte mulți poeți.

Văd mâna mea cândva cu venele umflate
De muncă și de mult efort,
Văd trupul zvelt și mușchiul ce se zbate
Pe care l-am format prin sport.

Privesc în oglindă fața-mi tristă
Și ochii mei frumoși, cândva albaștri,
Mai caută ceva și tot insistă
Dar ridurile nu înșală ochii noștri.

Amurgul vieții încet apare
În fiecare zi ceva constați,
Că frumusețea omului dispare
Ca o centrală fără abonați.

Acum îți amintești c-ai fost o floare
Că ai rămas singur pe câmpie
Te-ai veștejit și asta doare,
Unde doar vântul cândva te mai adie!

Col (r) Ștefan LĂJA

ADRIAN PĂUNESCU, UN POET IMPORTANT ÎN CULTURA ROMÂNĂ

Dacă expresia cea mai înaltă a comunicării este iubirea, atunci poezia este forma cea mai potrivită pentru trăirea iubirii. A iubi înseamnă a face pe altul fericit și a face din fericirea altuia, fericirea ta proprie.

Poezia înseamnă și sacrificiu, astfel că poetul se dăruiește, își jertfește harul pe altarul culturii, fiind convins că prin poezia sa va transforma omul și va umaniza societatea.

Bogăția de idei și exprimarea lor într-o formă artistică, de o frumusețe divină ne convinge că poezia lui Adrian Păunescu este înrădăcinată în cult, el este un om de cultură deoarece mărturisește iubirea, cinstea, înțelepciunea, dragostea de nație, de țară și de oameni.

Fostul președinte al Academiei române Eugen Simion spunea despre Adrian Păunescu, că este fără asemănare în Istoria Literaturii române, cât și cea universală; cărțile lui Adrian Păunescu, au un tiraj de un milion de exemplare, volumele de poezie însumează trei sute de mii de versuri. Este poetul cu cele mai multe cărți vândute, este inițiatorul și conducătorul cenaclului „Flacăra” care în perioada 1973-1985 a susținut 1615 spectacole în fața a șase milioane de spectatori.

Înainte de 1989 „Flacăra” a fost cea mai vândută revistă, în care se promovau valorile indiferent de domeniul din care proveneau.

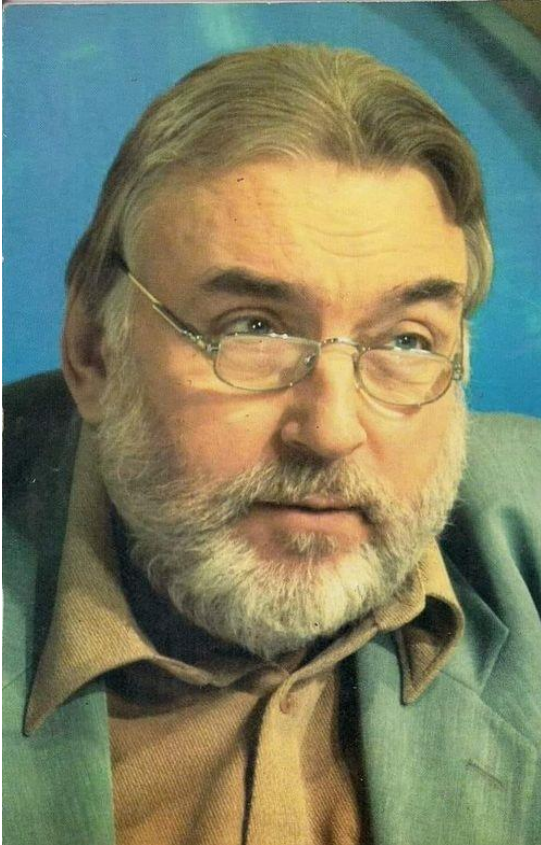
Adrian Păunescu s-a născut pe 20 iulie 1943 în localitatea Copăceni, județul Bălți (Basarabia) din părinți învățători. Școala primară o face în localitatea Bârca județul Dolj, de unde era ramura dinspre tată, mama sa trăgându-se dintr-o familie de olteni din localitatea Ionești a județului Vâlcea.

Urmează primul an la Liceul „Frații Buzești” din Craiova, iar anul al doilea la Liceul „Nicolae Bălcescu” din aceeași localitate. A absolvit în anul 1960 Școala Medie nr. 10 din București, în următorii trei ani făcând corectură la ziare în Oradea și București. Între anii 1963-1968 este student al Facultății de Limbă și Literatură Română din București și lucrează la revista „Amfiteatru” 1966-1968, apoi este pe rând redactor II, redactor I și redactor șef adjunct la revista „România Literară”.

Lt (r) Jane BARBU

Din 1970 este redactor șef-adjunct la revista „Luceafărul” și ține conferințe internaționale la câteva universități americane din Chicago, Washington, New York, ca invitat al programului internațional al scrisului. La 1 februarie 1973, devine redactor șef al revistei „Flacăra” este totodată inițiatorul și conducătorul cenaclului Flacăra, a debutat la 1 Mai 1960 în revista „Luceafărul” cu un sonet.

A fost căsătorit de două ori, prima oară cu poeta Constanța Buzea, căsătorie din care au rezultat doi copii Ioana și Andrei; prima soție și Ioana au decedat la scurt timp după moartea poetului.

Din a doua căsătorie cu Carmen, de profesie medic a rezultat o fată Ana-Maria Păunescu, care astăzi conduce în memoria

tatălui
său re-

Poetul Adrian PĂUNESCU

vista „Flacăra”.

A deținut trei mandate de senator în Parlamentul României și a fost inițiatorul Legii 118 prin care elita culturală și sportivii au fost recompensați cu o indemnizație de merit și aici intră muzicieni, actori, romancieri, graficieni și sportivi.

Adrian Păunescu este ctitorul Catedralei „Învierea Domnului” din Târgu Mureș. El a înțeles legătura dintre cult și cultură și că biserica este locul lor comun, el a pus umărul la ridicarea acestei biserici considerând că acest efort, ca o laudă adusă lui Dumnezeu. Poetul cinstește un loc în care poezia se înalță ca o rugăciune devenind un mijloc de realizare a comuniunii dintre oameni.

Opera lui Păunescu este vastă: publicistică, poezie patriotică, de meditație, de protest și de dragoste. În domeniul poeziei patriotice se „învecinează” cu Eminescu, ca luptători pentru țară și poporul lor.

„Industria minciunii mă omoară
Cu glasul stins abia mai pot vorbi,
Din negru și din alb se naște gri,
Dar nu vreau să știu ce e afară
Și eu rămân aici cu tine, țară,

Și așa cum te-am iubit, te voi iubi!,,

Sentimentul patriotic era atât de puternic și adevărat, încât se poate spune că poetul a murit din iubire de țară și nu doar din pricina suferinței trupești, dovadă fiind versurile „Cardiac Cordial” scrise pe patul de spital cu trei zile înainte de a ne părăsi, cerând divinității „încă niște ani de viață” iar pentru țară o „minimă dreptate”.

Vă văd pe toți mai buni și mai umani,
Eu însumi sunt mai omenos în toate,
Dă-mi Doamne viață încă niște ani,
Și țării mele minima dreptate!

Ca poezie de meditație a scris volumul „Rugă pentru părinți” din acest volum face parte și poemul „Regretabila povară”, unde ne vorbește atât de frumos despre relația dintre părinți și copii.

Adrian Păunescu a fost și un poet protestatar, stau mărturie versurile poemului „Manifest pentru sănătatea pământului” unde critică autoritățile anului 1980 pentru starea proastă de sănătate a populației, cerând să se pună capăt de urgență acesteia:

Și chiar acum când eu vă scriu,
Când vă vorbesc plângând la fiecare,
Pentru un om sub cer e prea târziu.
Un om măcar inevitabil moare.
Ne mor părinți de cancer și ne mor,
Copii și frați și cumnați și rude,
Nimic n-amână moartea lor.
Urechea cerului nu-i mai aude,
Oameni politici, bunii noștri frați,
Noi v-am cedat și ranguri și proporții,
Dar nu mai putem continua,
Stopați această competiție a morții!

Păunescu a luptat pentru dreptate socială și prin intermediul Cenaclului Flacăra care era la acea vreme cea mai puternică mișcare artistică din estul Europei. Misiunea Cenaclului Flacăra era să îi facă pe oameni mai buni, să creadă în valorile naționale, să fie inspirați de exemplul eroilor noștri și să lupte pentru adevăr și dreptate. Acolo s-a recitat prima dată poezia „Doina” a lui Eminescu.

În anii grei de cenzură a luptat cu consecvență pentru libertatea de exprimare. În plin scandal al ofensivei Transcendalismului, căruia îi căzuse victimă și scriitorul Marin Sorescu, Păunescu i-a cerut clemență lui Ceaușescu deoarece i se pregătea îndepărtarea de la revista „Ramuri” precum și scoate-

rea din manualele școlare (din unele cărți se rupseseră deja filele cu Marin Sorescu). Au mai fost salvați atunci Gheorghe Zamfir, poetul Ioan Alexandru, Andrei Pleșu, Paul Grigoriu și Tudor Gheorghe.

Adrian Păunescu a încetat din viață pe 5 noiembrie 2010 la Spitalul Floreasca din capitală ca urmare a unei boli cardiovasculare grave, la vârsta de doar 67 de ani. A fost condus pe ultimul drum de o mare de oameni și înmormântat la Cimitirul Bellu din București pe Aleea Scriitorilor, alături de Mihai Eminescu, George Coșbuc, Nichita Stănescu, Marin Preda.

În poezia sa de adio, Adrian Păunescu a scris următoarele :

„Eu plec dar vom rămâne împreună,
Vă voi veghea și vă voi ierta
Adio tuturor și noapte bună,
Și vă aștept pe toți în noaptea mea”!

Sunt mândru că am fost contemporan cu acest om de cultură, apreciat și elogiât ori hulit și contestat deopotrivă.

ESTE LATIN PERFECTUL SIMPLU OLTENESC? -STUDIU-

Dr. Mihai ZAMFIR

Există la noi un fenomen lingvistic pe care unii oameni au prostul obicei de a-l trata la modul anecdotic, deși importanța lui este mare. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit. Vorbim de folosirea extrem de frecventă în graiul oltenesc a perfectului simplu. Problema este cu atât mai importantă, cu cât privit din punct de vedere teritorial precizăm în mod ferm că ea nu este nicidecum una dialectală. Deși în mod obișnuit vorbim despre perfectul simplu oltenesc, fenomenul nu se întâlnește doar în județele Gorj, Vâlcea, Mehedinți, Dolj și Olt (adică Oltenia), ci și în Teleorman, Caraș-Severin, Hunedoara și (atenție) Alba.

Din această cauză când vorbim de perfectul simplu „*oltenesc*” avem în vedere un fenomen care al cărui nucleu de manifestare este Oltenia, dar care prezintă și extensii teritoriale. Mai mult sau mai puțin pronunțat spre vest (Teleorman), spre est (Caraș-Severin) și nord (Hunedoara și Alba) în țara noastră, cât și în sud pe teritoriile bulgare și sârbe (Valea Timocului). Evident, aspectul teritorial aici nu poate fi decât aproximativ prezentat, de vreme ce problema nu a fost studiată în profunzimea ei. Din acest motiv în materialul de

față vom insista în mod prioritar asupra Olteniei. În tentativa de a face lumină în acest scop am pornit de la faptul că vorbind despre un fenomen lingvistic ar fi normal să comentăm cel puțin în treacăt problema vorbitorilor. Prin aceasta înțelegem că nu apartenența la limba română a vorbitorilor o analizăm, ci aspectul ei teritorial în aria lingvistică a limbii române. Conform unui punct de vedere deja stabilit și acceptat, statalitatea sud-carpatică își are originea în Olt, Țara Oltului (azi Făgăraș), zonă de mare concentrare valahică recunoscută de autoritățile austriece și ungare ca Ducat de Făgăraș, feudă de drept a monahilor munteni.

.....

Ne referim așadar la populațiile strict românești, cu rădăcini adânci în istoria noastră, dinăuntru sau dinafara României. Desigur, înainte de a continua demersul nostru de cercetare este bine să precizăm că privit în ansamblul său, fenomenul cuceririi romane nu a însemnat latinizare. Prin urmare presupusul proces de latinizare ar fi trebuit să se maifeste în primul rând în procesul cel mai fluid al limbii, adică în domeniul lexical. În susținerea celor afirmate vom recurge la hidronimul cel mai caracteristic acestei arii lingvistice-Oltul. Cu toate că Oltenia s-a aflat sub ocupație romană, latinizarea termenilor proprii nu se consată! Astfel, până-n ziua de azi auzim toponime (din care multe hidronime), precum Olt, Olteț, Olțișor, Olteni, etc și nu Alut, Aluteț, Alutișor, Aluteni. Acest fapt ridică o problemă de structură lingvistică bine cunoscută. Orice limbă (nu văd de ce nu și româna) are două aspecte importante: lexicul și gramatica. În procesul prin care o limbă se restructurează sub presiunea alteia, există o secvențializare strictă în sensul că prima componentă alterată este lexicul, gramatica partea cea mai stabilă fiind afectată abia la sfârșitul procesului de prăbușire a limbii. Ori în cazul de față, mai ales tinând cont că vorbim despre limba română, fenomen european unic prin unitatea sa este absurd să vorbim despre un proces de destructurare lingvistică. Ceva mai mult, de ce contrar legilor lingvistice, limba dacilor s-ar fi destructurat întâi lexical, fără ca alterarea gramaticală să se producă? Greu de admis așa ceva.

În fine, dacă privim această realitate (a perfectului simplu) ca pe o consecință a unei influențe romane, ar trebui să răspundem unei întrebări incomode: Cum explicăm folosirea intensivă a perfectului simplu în zone în care nu s-au aflat sub ocupație romană, sau sunt cunoscute ca zone de conflict cu romanii? O zonă de acest fel, Județul Alba din Munții Apuseni constituie o situație care ne impune concluzia că perfectul simplu este un fenomen al „substratului” dacic, ca să folosim un termen atât de iubit de latiniști. Să nu uităm că Țara Moșilor este o zonă atât de dacică, încât orice aluzie la o latinizare a sa este de domeniul celui mai negru absurd. Ar trebui să nu uităm acest lucru, care ține de climatul general al Daciei, caracterizat de o vie ostilitate față de romani, deoarece într-un asemenea climat, comunicarea nu se putea realiza decât la un nivel

scăzut. Ori, la un asemenea nivel interacțiunile lingvistice sunt în mod logic excluse.

Prin urmare, chiar în general vorbind, fenomenul lingvistic al perfectului simplu oltenesc nu-și poate avea originea într-o eventuală latinizantă a ocupanților romani.

UMOR CAZON

POEZII VESELE

Col (r) Ion MIHAI

MĂ MIR!

Mă mir, de tot ce e-mprejur,
Mă mir și cum de m-am născut,
Nu mi-am propus să fiu un dur,
Sunt militar bine-crescut.

Și iar mă-ntreb și iar mă mir,
Să fie ceva trecător?
Dar am aflat din cimitir,
Tu, omule ești trecător!

Mă mir de ce zilnic constat,
Când în oglindă mă privesc,
Mă mir și jur că nu sunt beat,
C-am început să-mbătrânesc.

PS

Din cer îmi veni o știre,
Nemurirea-i prin iubire,

Și n-a fost mare veselia,
Când apăru treptat chelia,
Succes la dame nu mai am,
Mă mir, de ce? Dar habar n-am.

Și din visare în visare,
Mereu îmi vine o întrebare,
Băietе! Ce-i cu tine oare?
Îmbătrânești sau ți se pare?

M-am îndulcit c-un diabet,
Nici inima nu-mi bate bine,
Vă jur că nu-s analfabet,
Da, nu știu oare ce mai vine?

Mă mir și-ncerc să studiez,
Să știu mai multe despre mine,

Iubire de Dumnezeu,
Și de aproapele tău!

Mă rog la Domnul, meditez,
Dar nu găsesc răspuns, vezi bine.

Mai stau de vorbă cu amici,
Și-i mai întreb dacă sunt bine,
Mai pleacă băi, și tu de aici,
Și-ntreabă-ne ce se cuvine!

O să încerc în cas' să stau,
Că poate-mi vine vreo idee,
Dar în orice parte-o iau
Tot nu găsesc a vieții cheie.

IDEI

Unii spun că sunt un prost,
Că viața este fără rost,
Dar căpățânos cum sunt,
Eu vrea aici pe Pământ.

Ce-o mai fi după...adică,
Nu poate nimeni să-mi zică,
Eu doar Raiul mi-l doresc,
Însă nu prea mă grăbesc.

De-o fi Iadul îmi e frică,
De ce m-aș grăbi, adică?
Și mai stau în așteptare,
Poate vine vreo schimbare.

Nu-mi e dor de Michiduță,
De Satana și Aghiută,
Că sunt draci și pe pământ,
De te bagă în mormânt.

Vreau un pic să-i mai fentez,
Poate mă eliberez,
Că sunt optimist din fire,
Și trăiesc după Psaltire.

Așa după cum v-am spus,
Nu doresc să plec mai sus,
Nici în jos nu vreau s-o iau,
Doar acas' la mine vreau.

Să nu vă luați după mine,
Că nu știu cum e mai bine,

Însă una bună știu,
Vreau să fiu cât mai mult viu!

CĂPITANUL DRĂGOI

de (după) Gheorghe BRĂESCU

.....**În fine domnilor**, pun mare preț pe rezultatul acestei inspecții administrative a domnului general de intendență. Meritul? va fi al dumneavoastră. Cariera mea se apropie de sfârșit; a dumneavoastră abia acum începe. Vă voi răsplăti și eu după munca ce veți depune. Și de!...dumneavoastră știți, că eu când scriu ceva unde trebuie, ori vă ridic unde n-ați visat, ori îmbătrâniți căpitani!

După o săptămână de muncă și de așteptare cu numeroase întrebări fără răspunsuri, veni în fine și ziua inspecției. Cazarma plângea cu lacrimi de unsoare și uleiuri. Totul era vopsit proaspăt, pe jos s-a dat cu vaselină, scările văruite, geamurile mânjite de cei însărcinați să le șteargă. Prin ușile larg deschise se vedeau grupuri simetrice de paturi imaculate, candelă aprinse, oglinda îmbujorată a companiilor. Pe sala în care se deschideau ușile magaziiilor, așteptau îngrijorați și nesiguri căpitani, sergenții-majori și furierii purtând cu ei registre grele, pentru a fi în măsură să răspundă oricărei întrebări.

Magaziile impregnate cu miros de gaz și naftalină, păreau fără cusur la prima vedere. Numai magazia căpitanului Drăgoi rămăsese ferecată. Livid și neîncrezător, Drăgoi sosește în ultimul moment, dar încă nu deschide ușa și nu scoate o vorbă.

În trecut fie spus, în regiment căpitanul Drăgoi era cunoscut și recunoscut, ca fiind omul care se împăcase de mult cu soarta și statutul de „căpitan de cursă lungă”. An de an, în vreme ce mai tinerii căpitani erau trimiși la examenul de maior, sau chiar la Școala de Război, Drăgoi continua să rămână tot la companie și tot cu gradul de căpitan, de parcă fusese blestemat, nu alta. Paradoxal însă, atunci când venea vorba de ordinea interioară, Drăgoi avea o tenacitate ieșită din comun, dar și rezultate pe măsură.

Și după atâta așteptare, iată că în sfârșit se ivește și comisia. Generalul gânditor, cu capul plecat, cu mâinile la spate merge mut, urmărit fidel de sabia care lăsa o dâră în praful de pe alee, însoțit de colonel, care vorbește mult, făcând gesturi largi. În urma lor pășește o suită numeroasă, în care *ajutorul*¹ foarte complezant, se amuză cu câțiva căpitani de intendență plesnind de sănătate, purtând la subțioară mape umflate. Asistența ajunge în cele din urmă la magazii: a I-a, a II-a, a III-a.....

- Am onoarea a mă prezenta, căpitanul Drăgoi, comandantul companiei a IV-a.

- Dumneata .....tot căpitan?

- Tot, domnule general, răspunse spășit ofițerul.

O cheie se învârtește, ușa se deschide, perdelele lunecă pe vergelele de fier și un adevărat rai apare în fața ochilor generalului. Linii impecabile de vi-puști, de căptușeli, de înălțătoare, piramide de gamele, sori de baionete și de cartușe! Efectul fu atât de surprinzător, încât generalul se arată vădit încântat.

Deodată însă, de pe culmea unui raft sări o dihanie, care după o scurtă traiectorie prin aer îl lovi pe general direct în piept. Stupefacție totală. Întreaga asistență amuțește, ofițerii se uită înmărmuriți unii la alții. Părea că Universul s-a oprit în loc, în vreme ce colonelul scrâșnind din măsele, făcea gesturi ostentative pe la spatele generalului, promițând pedepse dintre cele mai aspre.

-Ce e cu ghionoia asta domnilor? întrebă recules generalul, pe un ton amenințător.

-Trăiți domne ghegeneral....e cucuveaua, eu am adus-o,... mănâncă șoarecii ...cu ea păzim „ifectele cumpaniei”², îngăimă pierdut bietul magaziner, aproape înghețat de spaimă.

-Ahaaa! Foarte bine mă băiatule, foarte bine! E adevărat, cucuveaua stârpește șoarecii, zise generalul înseninat, întorcându-se către ofițerii care dând afirmativ din cap se luminară pe dată la față.

Văzând căpitanul întorsătura fericită a incidentului, făcu imediat un pas în față și se așeză direct înaintea generalului, raportând cu voce tare:

-Trăiți domnule general, eu de când comand compania am avut totdeauna în magazie o cucuvea. Mănâncă șoarecii de nu rămâne unu și eu nicio-dată n-am avut efecte roase.

- Bravo! Domnule colonel, te rog să dai ordin la toate companiile să aibă în cel mai scurt timp câte o cucuvea în magazie și uite-așa o să ne asigurăm că n-o să mai avem picior de șoarece.

- Am înțeleș domne general!

- Domnilor, am văzut cucuvea chiar și la Cotroceni, la Depozitul Central de Echipament. Iar dumneata domnule căpitan, până plec eu din regiment să îmi prezinți un raport pe care-l voi supune aprobării, pentru a te trimite la examenul de maior. Ai așteptat destul. Ajunge! Acum cred că a venit și vremea dumitale.

Toată asistența rămase cu fălcile încleștate de uimire. Imediat ce plecă generalul din regiment cu raportul, căpitanul Drăgoi trecu pe la cancelarie, de unde-și luă cu el „*Teme tactice, vol I*” de col. Arghirescu, pe care n-apucase încă să le citească până atunci niciodată.

În următoarea săptămână, nimic altceva nu se mai discuta în regiment, decât despre bufnița de la compania a IV-a.

Drăgoi trecuse săracu prin toată filiera încercărilor grele ale gradelor inferioare, însă norocul îi surâse tocmai acum când se aștepta mai puțin. Și iată-l într-o zi rece și ploioasă de toamnă la *Bălării*, pe șesul Severinului. Ajunsese în sfârșit la examen. După ce primi harta cu situația tactică, Drăgoi plecă din fața comisiei de examen, însoțit de curierul călare, complet debusolat, mult mai confuz de cum se prezentase. Aspirantul la gradul de maior era acum în postura comandantului unui detașament mixt, cel mai încurcat om din lume.

În fața lui, hotărâți de moarte stăteau înlemniți la rând comandanții cavaleriei, artileriei și infanteriei. Membrii comisiei în frunte cu generalul așteptau să audă dispozițiunile de luptă ale candidatului, privind-și nerăbdători ceasurile. Însă niciun semn, nicio mișcare, nicio speranță.

-Ha, hai, căpitane...Dacă te-ai gândi și la război atâta de mult...Inamicul atacă, nu te așteaptă pe dumneata să-ți dai ordinele...încercă generalul să-l impulsioneze pe Drăgoi.

Inert, căpitanul Drăgoi și-ar fi înaintat mai bine demisia în acele clipe, decât să-și trimită trupele la atac.

- Hai căpitane, hai odată că ne-apucă noaptea.....

Și hotărât să raporteze că nu știe, se pomeni dintr-o dată bâlbâind cu o voce care nu era a lui:

- Cavaleria înainte... Artileria pe deal...Infanteria în vale... .

Fu pentru moment o ușurare generală în rândul membrilor comisiei. Răsunară comenzi exagerate și galopuri de cai cu chingile pline de noroi, în vreme ce Drăgoi prinse și mai mult curaj:

- Artileria, ocupați creasta...ocupați creasta... .

Apoi se trezi singur. Trupele se împrăștiau care încotro, mișcate fără noi-mă. Privind abătut dezordinea din teren, generalul trase deja o primă concluzie:

- Domnilor, nu mai este niciun secret că avem de-a face cu un caz special, sunt total dezamăgit!

În acest timp se scobora pe lângă artilerie un pâlț de oi fumurii, care veneau rostogolindu-se la vale, ondulând ca valurile. Drăgoi tresări deodată când ciobanul, clătinând din cap, pentru a-și potrivi căciula, îi spuse rezemându-se în bătă:

- Domne căpitan, mută „artilieria” în vale, ascultă-mă pe mine.....am îmbătrânit pe coclaurile ăștea; din câți au trimes-o acolo unde o trimesăși dumneata, nima³ nu s-a mai făcut maiur... eu am fost și la Crăinicean și la Anverescu⁴...

- Un călăreț!, strigă Drăgoi fluierând disperat, luminat de această inspirație fericită, pe care o socotea providențială și înfrigurat trimise ordin artileriei să se dispună în noua poziție de tragere, iar infanteriei să ocupe creasta.

Uimit de repeziciunea și precizia cu care fu reconfigurat dispozitivul de luptă, generalul se luminează pe dată la față și concluzionează:

-Vedeți domnilor, se întâmplă și la război să mai facem greșeli, dar important este să știm să le reparăm rapid, pentru ca inamicul nici să nu prindă de veste.

Apoi peste aproximativ o jumătate de oră generalul avea să consemneze cu satisfacție în „*Tabelul candidaților*” la poziția căpitanului Drăgoi: „ADMIS”, adresându-i tradiționala urare :

-Felicitări și la mai mare domnule căpitan!

Întors în regiment, Drăgoi fu imediat asaltat de căpitanii interesați să afle și ei care să fie secretul succesului. Tuturor curioșilor Drăgoi le răspundea în mod invariabil:

- Domnilor, să știți de la mine, marele secret este „artilieria”!

Note:

1. Loctiitorul comandantului;
2. Efectele companiei;
3. Nimeni;
4. Crăiniceanu, Averescu.

DIN PRESA DE ALTĂDATĂ

1. La cârciumă

Doi căpitani, unul de artilerie și celălalt de cavalerie, prieteni la cataramă, plecați din unitate împreună, se opriră în drumul lor către casă, la prima cârciumă. După un timp ieșiră din local bine chercheliți și găsiră cu cale să mai intre și în următorul local, unde erau de altfel clienți binecunoscuți.

De cum îi văzu chelnerița îi și luă pe rând la întrebări:

- *Domnul căpitan ce comandă?*
- *O baterie, spuse hotărât căpitanul de artilerie!*
- *Și domnul căpitan?*
- *Un escadron¹, răspunse distrat cavaleristul!*

Notă:

1. Subunitate similară cu bateria, compania.

2. La trageri

La raportul companiei, plotonerul¹ „*Marmidă*”, scund, rotofei și autoritar de fel, face câteva precizări importante pentru ziua următoare:

-*Atenție aici! Mâine dimineață plecăm în poligon la trageri. Va trebui să aveți asupra voastră tot echipamentul ordonat și puștile bine lustruite pe țeavă. Nu uita să iei la tine și bidonul cu apă. Ai înțeles?*

-*Daaaaaaaaaaa!*

-*Deplasarea la poligon se va face cu camionul și remorca. Ofițerii în camion, trupa în remorcă. Camionul va pleca din cazarmă, dimineață la ora 7.00. Aveți întrebări?*

-*Da – zise cu voce scăzută un soldat. Remorca la ce oră pleacă?*

.....
În dimineața zilei următoare la ora 6.00, toate privirile companiei erau ațintite asupra remorcii agățată la autocamion.

-*Atenție la mine, zise răspicat și autoritar plotonerul! Am nevoie de 10 soldați care se oferă a pleca imediat pe jos la pregătirea poligonului pentru trageri. Și în decurs de un minut ieșiră cu greu din formație 10 voluntari.*

-*Voi, vă veți urca la ora 7.00 în remorcă, iar restul companiei pleacă imediat pe jos la poligon! Ai înțeles?*

-*Daaaaaaaaaaaa!*, răspunseră de această dată voioși, numai cei 10 soldați care rămăseseră lipiți de remorcă.

Soldații din Armata rusă au început reconstrucția infrastructurii în provincia Herson

Notă:

1. – plutonier (arh).

IN MEMORIAM LOCOTENENTUL av (r) DINULUI GHEORGHE

Camaradul nostru **Lt av (r) Dinului Gheorghe** s-a născut pe data de 3 martie 1949 în localitatea Gali-ciuca din județul Dolj. A urmat școala primară și pe cea gimnazială în comuna sa natală din Câmpia Băileș-tilor, unde s-a afirmat ca elev disciplinat și inteligent, cu rezultate foarte bune la învățătură și cu evidente posibilități de dezvoltare și afirmare. La terminarea gimnaziului s-a înscrie la examenul de admitere în Școala Profesională „*Electroputere*”, unde a fost admis între primii candidați, iar după 3 ani de studiu și practică avea să devină un priceput meseriaș. Se încadrează în activitate și în paralel urmează la seral cursurile

*Lt av (r) Gheorghe
DINULUI*

liceale, pe care le absolvă în Craiova cu note foarte bune!

Atras de armată și în mod special de aviație, George hotărăște să susțină examenul de admitere la **Școala Militară de Maiștri de Aviație „Traian Vuia” din Medias**. A reușit printre primii candidați și după 3 ani de școală a terminat pe locul doi în promoția sa, fiind repartizat la Baza de Reparații Avioane din Craiova.

A fost membru activ al filialelor: **„ARPIA”, „CULTUL EROILOR”** și **„ANCMRR”** din Județul Dolj. A contribuit cu pasiune la toate activitățile desfășurate în această perioadă, din care reamintim: realizarea replicilor istorice ale avioanelor lui **Vuia și Coandă -1910**. Cu aceste realizări remarcabile a participat la numeroase mitinguri aviatice și expoziții în țară și în străinătate, făcând împreună cu întreaga echipă, o frumoasă și binemeritată propagandă aripilor românești. A avut între timp în persoana preotului paroh Greco Cristian, duhovnicul cu care împărtășea valorile ortodoxismului! Așa se face că pe George îl găseai în fiecare duminică și sărbătoare religioasă, la slujbă în Parohia „Eroii Neamului”. În urmă cu câțiva ani a făcut parte dintr-un grup de enoriași cu care a plecat în pelerinaj la Ierusalim. La întoarcerea acasă a povestit cu smerenie prietenilor săi apropiați, despre experiența înălțătoare pe care a trăit-o în Țara Sfântă.

Dinului Gheorghe a fost așadar, un om evlavios cu credință în Dumnezeu, pe care s-a străduit să o insufle copiilor și nepoților săi.

A fost avansat sublocotenent și ulterior locotenent în rezervă, pentru contribuția excepțională pe care a avut-o în cadrul celor trei structuri asociative în care a activat cu multă dăruire și pasiune după pensionare.

A participat la „bătălia” pentru realizarea **Complexului Muzeal „OLTENIA AERONAUTICĂ”**. Această activitate i-a atras ca un magnet pe generalul de flotilă aeriană (r) Crăciunescu Ion, comandorul (r) Dumitrescu Ilie și locotenentul (r) Dinului Gheorghe constituiți într-o veritabilă echipă, care a lucrat cu pasiune zi și noapte pentru realizarea acestui important obiectiv militar din zona Aeroportului Craiova, cu rezonanță istorică din urbea noastră în domeniul aviației. Monumentul avea să fie în cele din urmă inaugurat pe 8 august 2021 cu ocazia Zilei Aviației.

Și-a însoțit de fiecare dată colegii în drumul lor parcurs „pe urmele eroilor” atât în țară, cât și în străinătate, pentru a depune coroane de flori și a aprinde lumânări la căpătâiul înaintașilor noștri care au făcut sacrificiul suprem pentru Țară!

A scris numeroase articole interesante cu tematică patriotică în revista **„Oltenia Eroică”**, întru cinstirea Eroilor Neamului Românesc.

După ce în urmă cu 9 ani soția sa trecuse la cele veșnice, lăsând un gol imens în sufletul său, la începutul acestui an o boală nemiloasă i-a afectat grav starea de sănătate, provocându-i multă suferință lui și tuturor celor apropiați.

În ultimii ani i-a fost aproape *doamna profesor Adela Pârvulescu*, cea care a reușit să-l facă a se bucura din nou de viață.

Locotenentul av (r) Gheorghe DINULUI a decedat pe data de 18 iunie a.c. la vârsta de doar 73 de ani în Spitalul Județean de Urgență din Craiova, apoi a fost depus la Biserica „Eroii Neamului”. Pe 20 iunie a.c. a fost condus pe ultimul drum de frații săi, cele două fiice împreună cu nepoții și foști săi camarazi, fiind înmormântat cu onoruri militare în Cimitirul „Aeroport”!

Odihnă veșnică drag camarad!

Biroul Permanent al ANCMRR Filiala Județului Dolj „*Mihai Viteazul*”
